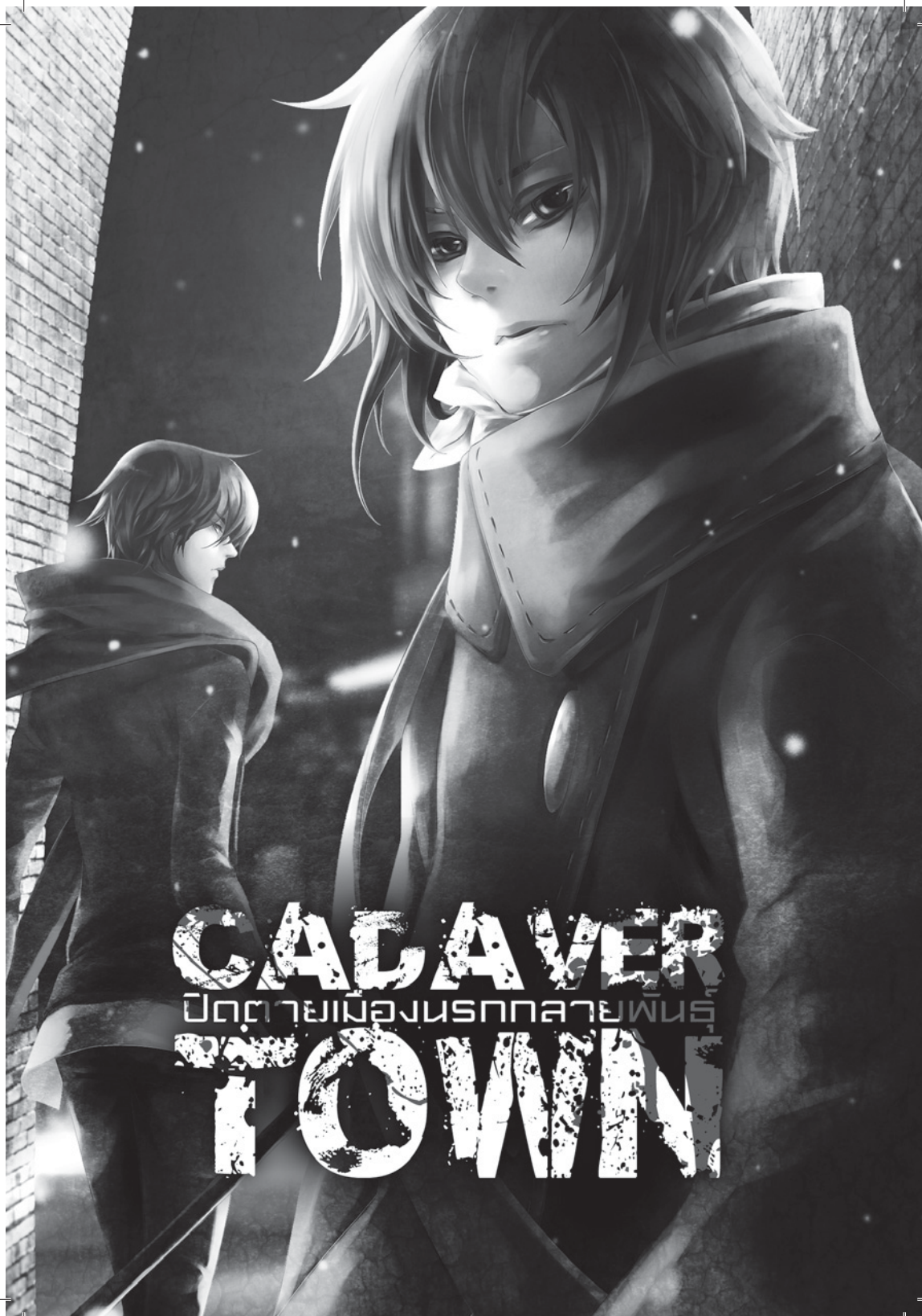

CADAVER เมืองมรณะ TOWN

Cadaver Town ปิดตายเมืองนรกกลายพันธุ์ 1

แต่งโดย Honey Crown

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-520-141-4

พิมพ์ครั้งที่ 1

ราคา 199 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร ดุษฎี ชัยเลิศ

บรรณาธิการเล่ม อภิญา อินจก

กองบรรณาธิการ พลวัฒน์ สาระวา

พิสูจน์อักษร ภัฏญนัท สุทธิวาริ

ออกแบบปกและรูปเล่ม Dark World

ภาพปก/ภาพประกอบ Animuz

ฟอนท์ <http://www.f0nt.com>

พิมพ์ที่ บริษัท โรงพิมพ์อักษรสัมพันธ์ (1987) จำกัด

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถ.บางกรวย-จตุรนต์ ต.มหาสวัสดิ์ อ.บางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ : 0-2423-9999 โทรสาร : 0-2449-9561-3

<http://www.naiin.com>

จัดพิมพ์โดย

Dark World

บริษัท 1168 จำกัด

เลขที่ 29 ซอยรามคำแหง 30/1 (รามวิลล์) แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพฯ 10240

โทรศัพท์ : 0-2732-3556, 0-2732-3557 โทรสาร : 0-2732-3558

<http://www.1168group.com>

E-mail : 1168publishing@1168group.com

พินับ
กรณอนสายตารันธ
www.greenread.com

ราชโลก หวังไยชุน
ไยหมักพิมพ์จากหัวหลวง

เรื่องราวและตัวละครในเล่มนี้เป็นเพียงเรื่องแต่งขึ้นเพื่อความบันเทิงจากจินตนาการของผู้เขียน

ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ บุคคล หรือสถานที่จริงใด ๆ ทั้งสิ้น

ตำนานสำนักพิภพ

หากวันหนึ่งชีวิตที่เคยตั้งเป้าหมายเอาไว้ว่าจะเดินหน้าเพื่ออนาคตกลับต้องเปลี่ยนไป... เมืองที่เคยสงบสุขกลับต้องร้างเพียงเพราะ 'ใครบางคน' ที่หวังเพียงผลประโยชน์ส่วนตัว!

เมื่อชะตาชีวิตที่พลิกผันทำให้กลุ่มผู้รอดชีวิตก้าวเข้าสู่ความวิกฤต จากที่เคยทำเพื่ออนาคตกลับต้องทำเพื่อความอยู่รอดแทน การทดลองทางพันธุกรรมที่จะเปลี่ยนพวกเขาให้เป็นมนุษย์กบสายพันธุ์ หนทางรอดเพียงทางเดียวก่อนแปรสภาพคือทำสงคราม! ...สงครามกลางเมืองที่ปิดตายกับเหล่า(อดีต)เพื่อนมนุษย์ กำลังเริ่มต้นขึ้น!

นี่คงเป็นบททดสอบที่ใช้ชีวิตเป็นเดิมพัน... บททดสอบที่อาจเปลี่ยนชีวิตของพวกเขาไปตลอดกาล...

Dark World

ติดตามข่าวสาร 1168 กิจกรรมและโปรโมชั่น :

<http://www.1168group.com>

<http://www.facebook.com/1168group>

คุยกับพี่ชัยน

ไม่รู้ว่าตั้งแต่เมื่อไหร่ที่ผมชื่นชอบทั้งภาพยนตร์ และนิยายเกี่ยวกับมนุษย์ กลายพันธุ์ ซึ่งอย่างหลังมันหาได้ยากมาก นี่จึงเป็นจุดเริ่มต้นที่ผมคิดอยาก จะเขียนขึ้นมาเสียเอง เพราะบังเอิญได้อ่านนิยายแปลแนวนี้ แล้วรู้สึกว่าจะยังไม่ สาแก่ใจ(?) เลยเกิดคำถามต่อมา

“เขียนมันเองเลยดีไหม เอาทุกอย่างที่ชอบมารวมกันให้หมด?”

ด้วยคำถามนี้จึงกลายเป็นนิยายเรื่อง *Cadaver Town ปิดตายเมืองนรก กลายพันธุ์* ที่คุณถืออยู่ในตอนนี้ ซึ่งไม่ได้มีเพียงความสนุกเท่านั้น แต่แฝงไว้ด้วย ข้อคิดให้นักอ่านได้ฉงน ว่าบางครั้งคนเราไม่ควรคิดแต่ในกรอบ ควรจะคิดให้ กว้าง ๆ เอาไว้บ้าง เพื่อวันใดที่คุณต้องเจอกับเรื่องที่ไม่คาดคิด คุณจะตั้งสติและ รับมือกับมันได้

สุดท้ายขอกล่าวขอบคุณ คุณพ่อคุณแม่ ญาติมิตรและเหล่าแฟนคลับที่ ติดตามกันมาโดยตลอด ขอขอบคุณโครงการทุน BU Creative มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ที่ให้ผมมาเป็นนักศึกษาทุนเรียนฟรี 4 ปี แถมยังให้ค่าขึ้นนะต่าง ๆ มากมาย และ ที่ขาดไม่ได้เลยในงานนี้คือ พี่บรรณารักษ์และนักวาดปกที่ทำความฝันของผม ให้เป็นจริง

Honey Crown

บทนำ

โลกของเราไม่มีวันหยุดหมุน ผมคิดและเชื่ออย่างนั้นมาตลอด ผมอยู่บนโลกซึ่งมีวิวัฒนาการทางวิทยาศาสตร์ล้ำสมัยและไม่อาจหยุดยั้งถึงสิ่งผิดแปลกที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันของพวกเราเหล่ามนุษย์ได้ สิ่งประดิษฐ์สิ่งก่อสร้างมากมายผุดขึ้นมาราวกับดอกเห็ด พร้อมทั้งสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ

ทว่าสิ่งเหล่านั้นก็ไม่ได้น่ากลัวเท่ากับวิวัฒนาการ การเติบโตของสายพันธุ์สิ่งมีชีวิตเลยสักชนิด...

ปิ่น ! เสียงแตรรถยนต์ของคนใจร้อนบีบดังไปทั่วบริเวณถนนสายอิลเดิลคิทหนึ่ง การจราจรที่คับคั่งเต็มไปด้วยรถกลิ้งรอบอวลจากควันรถในช่วงวันเสาร์อันแสนวุ่นวายแบบนี้ ก็เป็นช่วงวันหยุดแสนสำคัญของนักเรียนซึ่งกำลังอยู่ในช่วงใกล้สอบเข้ามหาวิทยาลัยเช่นกัน

ผมชื่อ **ฮิล สตัลวอร์ต** อายุ 18 ปี เด็กหนุ่มรูปร่างผอมบางส่วนสูง

ราว 165 เซนติเมตร ทรงผมสั้นสีน้ำตาล ผิวขาวซีดและนัยน์ตากลมโต สีเขียวมรกต เป็นเอกลักษณ์ที่มักถูกล้อเลียนจากเพื่อน ๆ เด็กผู้ชายวัยเดียวกันเสมอ กับเสียงล้อเลียนที่ชอบกล่าวหาว่าผมไม่ใช่ผู้ชาย แต่เป็นเด็กผู้หญิงที่ชอบแต่งตัวเป็นผู้ชายแทน!

แม้ว่าอยากจะทำหน้าเจ้าพวกปากเสียเหล่านั้น แต่ก็ไม่เคยได้ทำสักที ด้วยเพราะเป็นคนรักสงบจึงมักจบลงด้วยการสงบปากสงบคำ เสียมากกว่าโผงผางไปลงมวยกับใคร

ขณะนี้ผมกำลังเดินไปตามฟุตบาทของถนนใหญ่ในเมืองวิวิต ซึ่งอยู่ทางตอนเหนือของประเทศในฝั่งยุโรป ที่นี่ไม่ใช่เมืองใหญ่มากนักแต่ก็เป็นเมืองที่ล้ำสมัยพอกับเมืองหลวงใหญ่ ๆ เลยทีเดียว

ที่ที่ผมกำลังมุ่งหน้าไปในตอนนี้คือร้านหนังสือใหญ่ซึ่งตั้งอยู่ใจกลางเมือง ...‘ร้านฮาร์เวิร์ด’ ที่เป็นศูนย์รวมของหนังสือมากมายและครบครันที่สุดในเมืองแห่งนี้ เพื่อหาหนังสือสำหรับอ่านเข้าสอบคณะแพทยศาสตร์ที่ผมใฝ่ฝันและอยากจะเจริญรอยตามคนในครอบครัวของผม ประกอบไปด้วยคุณพ่อซึ่งเป็นแพทย์ศัลยกรรม คุณแม่เป็นแพทย์ทั่วไปและพี่สาวเป็นแพทย์ศัลยกรรมเหมือนคุณพ่อ

และแน่นอนว่าผมสนใจอยากจะเป็นแพทย์ทั่วไปเหมือนคุณแม่ซะมากกว่า... ตั้งแต่เด็กที่คลุกคลีมากับครอบครัวที่เป็นคนในวงการแพทย์เลยทำให้ผมซึมซับอะไรหลาย ๆ อย่าง ทั้งวิชาความรู้พื้นฐานหรือแม้กระทั่งการผ่าตัดที่มักจะพบได้บ่อย ๆ จึงสร้างแรงบันดาลใจที่ทำให้ผมอยากจะเรียนต่อทางด้านนี้เข้าไปใหญ่

ด้วยผลการเรียนซึ่งเป็นอันดับท็อปของโรงเรียนมาโดยตลอด แต่ก็ได้ไม่ได้ทำให้ผมมีความมั่นใจขึ้นเลยว่าจะสอบติด เพราะถ้าหากชะล่าใจและมั่นใจในตัวเองจนเกินไปก็อาจจะทำให้ชีวิตของผมมีจุดจบที่ล้มเหลวได้ ดังนั้นการเตรียมพร้อมจึงเป็นสิ่งที่ผมมองข้ามไปไม่ได้เลยจริง ๆ

“ไฉ่ ฮีล มาร้านหนังสือเหมือนกันหรือ จะมาดูหนังสือเกี่ยวกับอะไรล่ะ?” เสียงทักทายของเพื่อนร่วมชั้นร่างสูงใหญ่เจ้าของเรือนผมสีบลอนด์ทอง **ฟิล เฮลตัน** หนุ่มหล่อล่ำขำขี้เล่น ๗ ตัวทั้งโรงเรียน อร่ามดีและไม่ใช่ว่าหนึ่งในพวกที่ชอบล้อเลียนปมด้อยของผม ผมก้าวเท้าเตะฝุ่นไปด้านหน้าหนึ่งครั้งก่อนที่จะหันไปมองเพื่อนหนุ่มวัยเดียวกัน ด้วยสีหน้าเรียบเฉย ผมไม่ใช่คนขี้มกแงอะไรนักแถมยังเป็นมนุษย์เฉยชา จึงทำให้ผมไม่มีเพื่อนสนิทกับเขาสักเท่าไรนัก

“เทคนิคการแพทย์นะ” ผมตอบคำถามเขาสั้น ๆ ฟิลยิ้มเล็กน้อยก่อนที่จะขยิบตาให้

“เจ๋งนี่ ฉันนับถือนายที่วางเป้าหมายในอนาคตได้อย่างชัดเจนนะ ฮีล” คำพูดซึ่งถ่ายทอดมาอย่างจริงใจก็ทำให้ผมรู้สึกดีกับฟิลไม่น้อย เขาเป็นเพื่อนคนหนึ่งที่น่าคบหาอย่างมากเลยทีเดียว แต่ผมคงเหมาะที่จะใช้ชีวิตอย่างเรียบง่ายสงบคนเดียวเสียมากกว่า เลยทำได้เพียงพยักหน้ารับคำชมเฉยๆ ก่อนที่จะรีบตีจากบทสนทนาซึ่งอาจจะมีตามมาอีกของฟิล

“อืม งั้นฉันเข้าไปก่อนนะ”

“ตามสบายเลย หวังว่าคงจะได้หนังสือดี ๆ กลับมานะ” ฟิลขยิบตาให้กับผมอีกครั้ง ผมพยักหน้ารับก่อนที่จะก้าวเท้าเดินเข้าไปยังร้านฮาร์เวิร์ด โดยไม่หันหลังกลับมาสนใจเพื่อนร่วมชั้นเรียนที่เดินยืมาตามเข้าไปอีกเลย

‘เทคนิคการแพทย์... หนังสือเทคนิคการแพทย์อยู่ไหนนะ’ ผมบ่นในใจคนเดียวขณะที่กวาดสายตามองไปยังชั้นหนังสือที่วางเรียงรายซึ่งเต็มไปด้วยตำราแพทย์ต่าง ๆ และก็ไปสะดุดกับหนังสือแปลก ๆ เล่มหนึ่งเข้า ซึ่งมีเพียงเล่มเดียวแถมดูไม่น่าจะเกี่ยวอะไรกับวงการแพทย์เลยสักนิด

หนทางเอาตัวรอดในเมืองที่บ้าคลั่งในอนาคต ชื่อหนังสือซึ่งเหมือนกับนิยายแนวเอาชีวิตรอดทำให้ผมต้องละความสนใจจากการหาเจ้าหนังสือเทคนิคการแพทย์และหยิบมันขึ้นมาเปิดดู...

บันทึกกลับของด็อกเตอร์เฟอร์ทีฟ สวอน หากว่าใครสักคนได้พบกับหนังสือเล่มนี้ ขอให้คุณรู้เอาไว้ว่าคุณกำลังอยู่ในเมืองที่กำลังไม่ปลอดภัยกับชีวิต ผมได้เขียนเรื่องราวที่อาจจะเกิดขึ้นกับเมืองเหล่านี้เอาไว้คร่าว ๆ

การแพร่พันธุ์และการทดลองของสิ่งมีชีวิตโดยเฉพาะสิ่งมีชีวิตที่มีมันสมองฉลาดล้ำเลิศอย่างเช่นมนุษย์... เพื่อให้ได้มาซึ่งความแข็งแกร่งและพลังกำลัง

วงการวิทยาศาสตร์ที่ก้าวไปอย่างไม่หยุดยั้งขององค์กร x ผมไม่อาจเอื้อนเอ่ยชื่อองค์กรเหล่านี้โดยตรงได้ แต่ขอให้คุณที่ได้อ่านหนังสือเล่มนี้รู้ความจริงเอาไว้ ว่ากำลังมีการทดลองพันธุกรรมและเชื้อไวรัสกับตัวมนุษย์

จากประสบการณ์ที่ผ่านมา ผมได้ดัดแปลงพันธุกรรมของมนุษย์ที่มีทั้งร่างกายอ่อนแอ ปกติ และแข็งแกร่ง พวกเขามีทั้งมันสมอง พลังกำลัง และความว่องไวซึ่งมีมากเกินกว่ามนุษย์ปกติที่แม้ว่าจะแข็งแรงเพียงใดก็ตาม และยังมีสิ่งพิเศษบางอย่างที่แตกต่างออกไป...

โดยทั้งหมดนี้ผมทำไปเพื่อพัฒนาทางด้านการแพทย์ทั้งสิ้น ...แต่ข้อมูลเหล่านั้นกลับถูกขโมย และดัดแปลงเป็นสิ่งที่น่ากลัวซึ่งอาจเป็นภัยต่อมนุษย์!

ผมไม่รู้ว่าหนังสือเล่มนี้จะได้ถูกเปิดอ่านไหม และใครที่จะเป็นคนค้นพบ หากคุณโชคดีได้รู้เรื่องราวก่อนที่จะเกิดเหตุการณ์ร้าย ๆ ขึ้นในเมืองแห่งนี้ ก็ขอให้คุณรีบหนีออกไปโดยด่วนก่อนที่จะคุณจะไม่มีโอกาสได้ไปจากที่นี่...ตลอดกาล

มนุษย์ที่ถูกทดลองโดยองค์กร x ซึ่งขโมยข้อมูลของผมและนำไปดัดแปลงใหม่ เพื่อสร้างกองทัพมนุษย์กลายพันธุ์ไร้ชีวิต มีเพียงสัญชาตญาณดิบ มันถูกทำให้ตายด้วยเชื้อไวรัส M ย่อมาจากคำว่า มอลิกแนนท์ แพลตรงตัวว่าไวรัสร้าย มันกลับฟื้นคืนชีพขึ้นมาใหม่เหมือนกับตอนมีชีวิต

แต่ความจริงแล้วไม่ใช่! เพราะมันเป็นเพียงเครื่องมือสำหรับการฆ่าที่
ขยายวงกว้างออกไปอย่างรวดเร็วชนิดที่คุณคาดไม่ถึง เจ้าสิ่งนี้เรียกว่า ...
แอสซอลท์กิ้ง

“กรีดดด!” เสียงกรีดร้องดังขึ้นในขณะที่ผมกำลังง่วนกับการอ่าน
เจ้าหนังสือที่ดูเหมือนจะเป็นบันทึกกลับของด็อกเตอร์เฟอร์ทีฟคนนั้น ที่หึง
มันเอาไว้ปะปนกับหนังสือการแพทย์ ผมเงยหน้าขึ้นมองไปตามต้นเสียง
ดังกล่าวดันที และสิ่งที่ได้พบก็ทำให้ผมต้องประหลาดใจยิ่งนัก

เสียงหายใจดังฟืดฟาดอย่างเหนื่อยหอบเหมือนสัตว์ป่าที่กำลังหิว
กระหาย ที่ด้านนอกของร้านหนังสือมีร่างฉกรรจ์ของชายคนหนึ่ง ใบหน้า
ของเขาบิดเบี้ยว แววดาตุไร้ซึ่งความเป็นมนุษย์ กลืนเหม็นแรงราวกับ
เนื้อเน่าโสมมเข้ามาจนทำให้ผมต้องยกมือขึ้นปิดจมูก และเสียงคำราม
ประหลาดที่ฟังคล้ายกับสัตว์ป่าที่หิวโหย ขาที่ก้าวเดินอย่างช้า ๆ นั้น
กลับก้าวเร็วขึ้นฉับไวทันทีที่เขาใกล้ใครสักคนในบริเวณนั้น

และสิ่งที่ตามมาก็ทำให้ผมต้องเบิกตากว้าง เสียงกรีดร้องของผู้หญิง
ซึ่งเดินตามท้องถนนและฝูงชนที่แตกฮือ ไม่มีคนที่คิดจะช่วยเหลือหญิงสาว
โชคร้ายที่กำลังถูกจู่โจมจากชายท่าทางประหลาดคนนั้นซึ่งมันพุ่งตัว
เข้าหา โดยใช้มือที่มีคมเล็บแหลมฉีกทั้งและดึงแขนของเธอจนขาดออก
จากลำตัว เลือดพุ่งกระฉูดไปทั่วบริเวณพื้น ผู้คนที่เฝ้ามองดูเหตุการณ์
ต่างกรีดร้องและพาตัวเองวิ่งหนีซูลมุน ขณะที่ชายฉกรรจ์ผู้บ้าคลั่งยก
ลำแขนของหญิงสาวเคราะห์ร้ายขึ้นมากัดกินอย่างเอร็ดอร่อย ภาพตรง
หน้าทำให้ผมอยากจะอาเจียนว่าก็ยังละความสนใจไปจากมันไม่ได้

“หยุดเดี๋ยวนี้ละ! ทำบ้าอะไรของแก นึกว่าตัวเองเป็นชอมบี้หรือไง”
เสียงร้องห้ามของประชาชนใจงามคนหนึ่งพร้อมทั้งเดินเข้าไปกระชากไหล่
ของผู้ชายคนนั้นหวังที่จะช่วยหญิงสาว แต่สิ่งที่ได้รับกลับมาก็คือเขาต้อง
กลายเป็นเหยื่อรายต่อไปแทน ทั้งที่ร่างใหญ่โตพอกันแท้ ๆ แต่ชายผู้ใจบุญ

กลับสู่พลังกำลังของชายที่บัคคิงคนนั้นไม่ได้เลย ชายบัคคิงพุ่งตัวกระโจนใส่เหยื่อรายใหม่ของเขาพร้อมกับเงื้อมมือขึ้นตะปบร่างอีกฝ่ายและฝังไบหน่าเข้ากัณฑ์ลาคอตตรงจุดเส้นเลือดใหญ่พอดี เลือดสีแดงเข้มไหลกระฉูดพร้อมทั้งเสียงกรีดร้องของชายผู้ใจบุญคนนั้น โดยที่เขาพยายามกระเสือกกระสนดิ้นรนสู้ ทว่าจุดจบของเขาก็คือการถูกกระซากล่ำไล่ออกมาทั้งเป็น ร่างของชายหนุ่มซึกกระตุกอย่างแรง นัยน์ตาขาวโพลนเหลือกขึ้นสูง ...จนในที่สุดเขาก็จบชีวิตลง

ไม่ทันที่ผมจะคิดอะไรต่ออีก เสียงกรีดร้องดังระงมขึ้นอีกครั้งจนผมต้องหันไปมอง ภาพของประชาชนชาววิวิดวิ่งหน้าตาตื่นราวกับหนีอะไรบางอย่างที่น่ากลัว และสิ่งที่ผมกำลังเห็นก็ทำให้ผมตัดสินใจว่ากระเป่าสะพายกับหนังสือบันทึกกลับแล้วออกตัววิ่งออกไปนอกรั้วทันที

ร่างเฒ่าเฟะซึ่งมีเลือดและน้ำหนองไหลเยิ้มไปทั่วทั้งตัว ส่งกลิ่นเหม็นโชยราวกับกลิ่นของศพ ไบหน่าเหวอะบิดเบี้ยวเหมือนไม่ใช่มนุษย์แต่มีรูปร่างคล้ายมนุษย์ สัญชาตญาณบางอย่างบอกให้ผมรู้ว่ามันเป็นสิ่งอันตรายที่ผมไม่ควรเข้าไปใกล้!

“เขากำลังถ่ายทำหนังอะไรกันอยู่หรอ” เสียงร้องทักของฟิลงณะเดินตามออกมาดูด้านนอกซึ่งกลายเป็นเหตุการณ์จลาจลที่ยากจะอธิบายทำให้ผมหันหน้ากลับไปมองเขาแวบหนึ่งก่อนจะรีบหันกลับมาสนใจเหตุการณ์ด้านหน้าซึ่งใกล้ตัวผมเข้ามาทุกที

หวอออ... เสียงรถตำรวจดังขึ้นมาพร้อมกับเสียงยิงปืนดังลั่นรัวสนั่นไปทั่วบริเวณ กระสุนปืนหลายนัดวิ่งเข้าใส่ร่างของชายผู้บัคคิงที่พุ่งเข้ากัณฑ์และฉีกเนื้อคนต่อหน้าต่อตาผม ผมชะงักเท่าที่ก้าวเดินพร้อมกับเหลือกตามองอย่างตื่นตระหนก นี่มันเกิดเหตุการณ์บ้าอะไรขึ้นกันแน่!? ผมคิดในใจอย่างหัวเสีย เพราะผมไม่ใช่คนที่รับมือกับเรื่องประหลาด ๆ แบบนี้ได้ดีเท่าไร

“ขอให้ทุกคนเคลื่อนตัวออกจากที่เกิดเหตุด่วน นี่ไม่ใช่การถ่ายทำหนัง พื้นที่นี้กำลังเป็นเขตอันตราย”

ปัง ปัง ปัง! เสียงรัวปืนดังขึ้นอีกหลายนัด ทำให้ผมต้องก้าวถอยหลังและผละตัวออกห่างอย่างตื่นตะลึง มนุษย์ที่กำลังบ้าคลั่งกัดกินมนุษย์ด้วยกันไม่ได้มีแค่ชายคนนั้นเสียแล้ว หลังรถตำรวจที่มีตำรวจมากมายปะทะกับเจ้าพวกนั้นก็ทำให้ผมรู้สึกได้ว่ามีสิ่งผิดปกติได้เกิดขึ้นในเมืองแห่งนี้แล้วจริง ๆ

“หนีไป! เราเริ่มควบคุมมันไม่อยู่แล้ว ไอ้สวะพวกนี้มันเป็นตัวอะไรวะเนี่ย!”

“กรีดดด!!”

เสียงสบถคำพร้อมกับเสียงรัวปืนของเหล่าตำรวจที่พยายามช่วยเหลือผู้คนบริเวณนั้นซึ่งกำลังหนีจากการตามล่าของเหล่ามนุษย์กินคน ตำรวจหลายนายพลาดและตกเป็นเหยื่อของพวกมัน ขณะที่ประชาชนแตกฮือกันอย่างเสียขวัญสุดขีด ผมเดินก้าวเท้าโดยเร็วสวนทางกับผู้คนที่วิ่งหนี จึงชนปะทะร่างกับผู้คนพวกนั้น ...คนแล้วคนเล่า ใบหน้าของผมช็อคเผือดขณะที่สายตาก็ยังระแวดระวังมนุษย์ทำทางผิดปกติผิผิวเย็นไล่กินมนุษย์นั้นไปด้วย มือสั่นเทา สมอังกี้เริ่มอื้อ เสียงระทึกซึ่งปะปนไปกับเสียงกรีดร้อง ...ผมไม่ชอบเอาชะเลย

“จะทำบ้าอะไรของแกนะ!” ฟीलซึ่งยืนอยู่ระยะใกล้เคียงกับผมเริ่มถูกจู่โจมบ้าง เขาใช้เท้ายันร่างเน่าเฟะซึ่งหมายจะกัดกินเขาให้ออกห่างโดยแรง และร่างของมนุษย์ที่ผมมองเห็นมากับตาว่าพวกเขาเหล่านั้นได้ถูกกัดกินจนตายลงไปแล้วกลับลุกขึ้นมา มีสภาพเดียวกันกับพวกบ้าคลั่งที่กัดกินคนด้วยกัน โดยภาพเหล่านั้นเองทำให้ผมตัดสินใจก้าวเท้าวิ่งหนีออกไปด้านหน้าอย่างไม่มีรีรอพร้อมทั้งส่งเสียงร้องบอกเพื่อนร่วมชั้นที่กำลังสู้รบกับเจ้าซากศพเดนตายเหล่านั้นให้เขาระวังตัว

“ฟัล! อย่างกับมัน วิ่งหนีไปซะ!”

หลังจากตะโกนสุดเสียงผมก็วิ่งอย่างไม่คิดชีวิต โดยไม่รู้เลยว่าเสียงตะโกนนั่นกลับเป็นชนวนที่ทำให้ซากศพเดินได้สนใจและไล่ล่าตามมาอย่างดุเดือดบ้าคลั่ง

ร่างที่เคยเดินช้า ๆ กลับก้าวอย่างฉับไวทันทีที่ได้ยินเสียงผม เสียงกระทบพื้นดังกึกพร้อมกับเสียงขูกรรโชกตลอดไรรัน มันดูหิวกระหาย น่ากลัวราวกับปีศาจ และกำลังไล่ตามเข้ามาใกล้เรื่อย ๆ จนเกือบจะประชิดตัวอยู่ทุกขณะ!

ผมออกแรงวิ่งจนสุดตัวขณะที่เหลือบสายตามองด้านหลังเป็นระยะ ๆ แรงขาของผมกับมันต่างกันนัก พวกมันจากที่เคยเดินเอื่อย ๆ ทว่าพอมันเป้าหมายมันกลับเร็วขึ้นเสียจนน่าใจหาย!

“ไม่นะ... อย่าเข้ามา!” ผมยกกระเป๋าชิ้นทูปมันที่กำลังจะกระโจนใส่ผมพร้อมทั้งใช้เท้าถีบมันตัวมันออกห่าง แต่มันกลับดูไม่สะทกสะเทือนอะไรเลยสักนิดพร้อมทั้งลุกขึ้นมาเดินไล่ต้อน ผมหวาดผวากินกว่าจะตั้งรับอะไรทัน ขาที่สั่นจนแทบจะไม่มีแรงยืน ผละก้าวถอยหลังหนึ่งก้าวในมือถอดกระเป๋าทัวเองไว้แน่น นัยน์ตาลอจ้องมองพวกมันซึ่งมองผมกลับมาราวกับอาหาร

‘ไม่ ! ผมต้องไม่มาจบชีวิตแบบพวกคนเหล่านั้น นี่มันเหตุการณ์บ้านอะไรกัน...’

ในขณะที่ผมกำลังเสียสติสุดขีด มีค้อนโต้แหล่โดนถูกเขวี้ยงเข้าปักลำคอของเจ้าซากศพเดินได้จนขาดสะบั้น เลือดของมันพุ่งสาดกระเซ็นไปทั่ว เลือดเสียส่งกลิ่นเหม็นโชยคละคลุ้ง และภาพเหตุการณ์ชวนสยองทำให้ผมล้มลงภายหลังลงกับพื้นและตะเกียกตะกายถอยห่างมันอย่างตัวสั่นพลางส่งเสียงร้องฮือในลำคอด้วยความหวาดกลัว หัวของเจ้าซากศพกลิ้งหลุน ๆ เข้ามาใกล้ ผมคลานถอยหลังและร้องอย่างขวัญเสีย

“ไม่นะ! ไม!!”

“จะมัวนั่งเซ่ออยู่ทำไม เต็มวัยก็ได้ตายจริง ๆ หรือ” ร่างสูงโปร่งของชายหนุ่มผมสีดำรัตติกาล และนัยน์ตาสีน้ำตาลอมแดงคมเข้ม ผิวของเขาขาวซีดเสียยิ่งกว่าผม เขาอยู่ในชุดสเวตเตอร์สีดำแขนยาวซึ่งบนคอประดับด้วยผ้าพันคอสีแดงสดราวกับเลือดที่กระเซ็นสาดไปทั่วบริเวณ

“บ้าเอ๊ย! ถ้าเยอะขนาดนี้คงรับมือไม่ไหว ลุกขึ้น! ถ้ายังไม่อยากตายก็ตามฉันมา” เขาแผดเสียงใส่ผมที่ยังคงนั่งเฝ้ามองเขาด้วยความกลัวจนตัวสั่น โดยไม่รอให้ผมได้ตัดสินใจเขาก็คว้าแขนผมดึงขึ้นและพาวิ่งเข้าตรอกซอยหนึ่งออกไปทันที

ซึ่งถ้าหากผมยังคงได้นั่งอยู่ตรงนั้น ผมก็อาจจะได้เห็นเหตุการณ์อันแสนสยดสยองตรงตรอกถนนสายอัลเดิลิคที่หนึ่งซึ่งเต็มไปด้วยศพเกลื่อนเต็มถนนและซากศพซึ่งลุกขึ้นเดินไล่ล่าอย่างหิวโหย

ความจริงที่ไม่คาดคิด

ตุ้ม!

เสียงระเบิดตามมาด้วยเสียงกรีดร้องดังระงมไปทั่วเมือง จนผมไม่รู้เลยว่าเกิดเหตุการณ์อะไรบางอย่างในขณะนี้ สิ่งที่รับรู้คือสัมผัสจากมือใหญ่ที่เย็นเฉียบซึ่งจู่ดกระชากผมที่ไร้อาวุธเพราะตกใจกลัวอย่างสุดขีดให้ก้าวเท้าวิ่งตามเขาออกไปอย่างไม่รู้จุดหมายแต่เพียงเท่านั้น จนกระทั่งเราอยู่ในซอยที่เปลี่ยวผู้คน เขาจึงปล่อยมือผมลงแล้วปล่อยให้ผมยืนหอบหายใจอย่างหนัก ขณะที่เขาดูไม่เป็นอะไรเลยสักนิด ดูไม่เหนื่อยเหมือนอย่างผม อาจเป็นเพราะผมไม่ค่อยได้ออกกำลังกายหนัก ๆ ละมั้งเลยต้องมามีอาการเหมือนคนเป็นโรคหอบหืดระยะสุดท้ายแบบนี้ แต่ระยะทางที่เราวิ่งออกมาก็ถือว่าไกลพอควรเลยนะ ต่อให้แข็งแรงแค่ไหนก็น่าจะดูมีอาการเหนื่อยหอบบ้าง แต่ผู้ชายตรงหน้าผมกลับไม่มีอาการดังกล่าวสักนิดเลยจริง ๆ

“ตรงนี้คงปลอดภัยสักระยะ เธอโอเคนะ?” ชายคนนั้นเอ่ยถามผม

พลางก้าวเท้าเดินเข้ามาใกล้ พร้อมกับมือใหญ่จับเข้าที่ปลายคางและถูกจับเงยขึ้นให้อยู่ในระดับเดียวกันกับใบหน้าของเขา วินาทีนั้นผมที่จับต้นชนปลายอะไรไม่ถูกถึงกับต้องผงะและเบิกตากว้างยืนตัวแข็งทื่อ เมื่อถูกริมฝีปากร้อนทาบทับลงมาบนริมฝีปากบางของผมอย่างไม่ทันได้ตั้งตัว

เฮ้ย! ผมผลักริมฝีปากออกห่างอย่างตกใจทันทีพร้อมทั้งยกมือขึ้นปิดปากตัวเองอย่างอึ้ง ๆ เขาแค้นยิ่งก่อนที่จะพูดบางอย่างที่ทำให้คนรักสงบอย่างผมเดือดจนลุกเป็นไฟ

“คำตอบแทนที่ฉันช่วยเธอนะสาวน้อย”

วินาทีนั้นผมเสียหมดเข้าที่ใบหน้าของเขาอย่างจังพร้อมกับคำพูดสบถด่าร้ายเป็นชุด

“ไปตายซะ! ไอ้เวร!! ฉันเป็นผู้ชายเว้ย ขยะแขยงเป็นบ้า!” ผมโกรธจนหน้าดำหน้าแดงไปหมดขณะที่ยกมือขึ้นถูปากตัวเองอย่างหัวเสีย เขายกมือขึ้นสัมผัสที่ใบหนาด้านซ้ายซึ่งถูกผมเหวี่ยงหมัดเข้าใส่เล็กน้อย ก่อนจะเดินเข้ามาประชิดตัวผมอย่างรวดเร็วเสียจนผมตั้งตัวไม่ทัน

หมับ! ทันใดนั้นมือใหญ่ซึ่งคว้าจับเข้าที่กลางลำตัวของผมโดยไม่ขออนุญาตก็ทำให้ผมหน้าขึ้นสีพร้อมกับยันเท้าถีบมันอย่างหัวเสีย

“ทำบ้าอะไรของนายวะ ไอ้วิปริตเหี้ย!”

“หืม? ผู้ชายจริง ๆ ด้วยแฮะ มีไอนั้นเหมือนกัน แผลก...” ชายหนุ่มประหลาดที่เข้าข่ายโรคจิตคนนั้นพินิจพิเคราะห์ผมราวกับเป็นผลการทดลองบางอย่างที่ผิดพลาด ทั้งที่เขาดูรูปร่างสูงโปร่งราวกับนายแบบทั้งใบหนาคมเข้มเป็นเอกลักษณ์กับเรือนผมสีดำรัดติกาซึ่งหาได้ยากในเมืองแถบฝั่งยุโรปแห่งนี้ ...แต่ทว่ามันโคตรจะโรคจิตเกินบรรยาย

“เออ! ที่บ้านไม่เคยสอนเหรอ ว่าถึงเป็นเพศเดียวกันก็อย่ามาเกี้ยวระรานชาวบ้านเขา” ผมกัดปากตัวเองแน่นพยายามที่จะไม่พุ่งเข้าไป

ต่อมมันอีกสักหมัด ทั้งที่ผ่านมอดทนได้กับคำล้อเลียนสารพัดต่าง ๆ นานา แต่พอมาเจออะไรแบบนี้ก็ทำให้ผมพิวส์ขาดเอาได้เหมือนกัน

“ขอโทษด้วยแล้วกัน ก็นายอยากหน้าตาเหมือนผู้หญิงให้ฉันเข้าใจ ผิดทำไม่ล่ะ” เขายังคงกล่าวเรียบ ๆ ด้วยน้ำเสียงทุ้มกังวานอย่างหน้าตาเฉย ชวนให้มันไล่เสียจนสติแทบขาดผิง กับคำกล่าวลอย ๆ ที่กระทบกระทั่งจิตใจของผมอย่างแรง

“ไอ้! อุ๊บ...” ไม่ทันที่ผมจะเอ่ยปากคำเขากลับ เขาก็พุ่งตัวพร้อมทั้งมือใหญ่ซึ่งปิดปากผมเอาไว้แน่นและส่งสัญญาณให้เงียบเสียงลง ผมเหลือกตาขึ้นมองเขาอย่างไม่เข้าใจ และคำตอบที่ได้รับก็คือเสียงหายใจหอบถี่ที่ดังราวกับสัตว์ป่าซึ่งหิวกระหาย เสียงนั้นดังโกล้เข้ามาพร้อมทั้งร่างอันน่าสะพรึงที่ผมเพิ่งพบเจอและเกือบจะถูกเจ้าตัวนี้ฆ่าตายมาแล้วกำลังเดินเฉียดโกล้เข้ามาในซอยนี้เต็มที

“มันมาแล้ว... เราต้องไปหาที่คุยกันใหม่แล้วล่ะ” ไม่ทันที่ผมจะตอบรับเหมือนกับตอนที่เขาช่วยผมไว้ในครั้งแรก เขาก็จัดการจุกกระซอกข้อมือของผมแล้วออกวิ่งเข้าไปยังซอยด้านในต่อทันที ซึ่งกำแพงด้านซ้ายที่อยู่ใจกลางซอยนั้นมีบันไดพอจะให้ปีนขึ้นไปยังชั้นสองของตึกได้อยู่

“ขึ้นไป!” เขาออกคำสั่ง ผมยืนนิ่งมองบันไดที่สูงชันไปอย่างมีนัยจะให้ปีนไถ่จริง ๆ นะเธอ เกิดมาทั้งชีวิตผมยังไม่เคยทำอะไรผาดโผนแบบนี้มาก่อนเลยนะ ไม่ไหวหรอก...

“ไม่ปีนเธอ งั้นก็รอความตายอยู่ตรงนี้แล้วกัน” คำพูดยี้วนแต่แฝงไปด้วยเจตนาดี ผมจ้องมองเขาแล้วกลืนน้ำลายอย่างซ่งใจ ก่อนที่เราทั้งสองคนจะหันกลับมามองร่างของซากศพซึ่งเดินเข้ามาโกล้จนเกือบถึงปากซอยแล้ว และมันกำลังเร่งจังหวะเท้าก้าวเข้ามาเพราะเห็นเหยื่ออย่างพวกผมยืนล่ออยู่ตรงหน้า

“บัดซบ!” ชายหนุ่มเจ้าของผมดำสบถก่อนเขาจะอุ้มผมขึ้นแล้ว

ยกวางที่ชั้นบันไดพร้อมทั้งแผดเสียงสั่งให้ผมก้าวเท้าป็นขึ้นไป ซึ่งสัญชาตญาณความกลัวก็ทำให้ผมทำตามคำสั่งเขาทันทีโดยอัตโนมัติ ผมก้าวเท้าขึ้นเป็นป้ายบันไดนั้นอย่างตื่นตระหนก ขณะที่เขาหันข้างกลับไปปะทะกับเจ้าซากศพเน่าเฟะซึ่งพุ่งเข้ามาประชิดตัวเขาด้วยใบมีดยาว สีเงินที่ปาดฉับเข้าไปยังร่างของมันเป็นจนขาดออกเป็นสองซีกอย่างว่องไว เลือดสดกระเซ็นเปื้อนโดนใบหน้าขาวซีดนั้น

“ไม่จริงนะ... ด้วยพลกำลังมนุษย์ต่อให้ปาดมีดเข้าเฉือนเนื้อมนุษย์ด้วยกันก็คงไม่สามารถผ่าร่างออกสองซีกได้อย่างง่ายดายเป็นแน่ จะมีก็แต่ในหนังเท่านั้นล่ะที่ทำอะไรเวอร์ ๆ แบบนั้นได้ ผมคิดวิเคราะห์ ขณะที่ป็นไปได้ครึ่งทางแล้วก็เกิดนึกอยากเหลียวหลังหันกลับมาองเจ้าคนที่ช่วยชีวิตผมเอาไว้ถึงสองครั้งสองคราวอย่างเป็นห่วง แม้จะไม่ชอบชี้หน้ามากเท่าไรก็ตามแต่เขาก็มีพระคุณกับผม

“มัวหยุดมออะไรเล่า! รีบป็นขึ้นไปสิ หรืออยากจะลงมาช่วยกันจัดการไอ้สวะที่กำลังหิวโหยแล้วกลายเป็นอาหารเย็นของมันดีล่ะ!” เขาตะโกนใส่ ในขณะที่ตั้งรับมือกับซากศพที่วิ่งโถมเข้ามาอีกสามสี่ตัวด้วยใบมีดยาว ๆ เล่มเดิมอย่างคล่องแคล่ว ผมก็ตรึมฝิปากตัวเองแน่นอีกครั้ง ก่อนที่จะสบถเบา ๆ พร้อมทั้งรีบป็นขึ้นไปจนถึงชั้นสองแล้วเปิดประตูที่ปิดอยู่ตรงหน้าเข้าไปทันที

เบื้องหลังของประตุนั้นว่างเปล่าไร้แสงไฟ สายไฟฟ้าที่หลุดขาดระโยงระยางตรงหน้าทำให้ผมจำต้องกลืนน้ำลายตัวเองอีกใหญ่อย่างซึ่งใจโดยไม่กล้าก้าวเท้าเดินต่อ และทันใดนั้นประตูด้านหลังก็ถูกเปิดออกในระยะเวลาเพียงไม่ถึงหนึ่งนาที่จากที่ผมเข้ามา ตามมาด้วยร่างสูงของชายซึ่งถูกตราหน้าว่าโรคจิตจากผม ที่วิ่งเข้ามาพร้อมกับคราบเลือดที่เประเปื้อนร่างกายเขามากมาย ผมสะดุ้งสุดตัวหันกลับไปมองเขาก่อนที่จะถอนหายใจยาวอย่างโล่งอก

“โฮ้เอ๊ย นายเองหรือหรือ ทำไมถึงขึ้นมาได้ไวนักล่ะ แล้วเจ้า..”

“แอสวอลท์กิ้ง” ชายคนนั้นเอ่ยขึ้นขัดผม แวตตาเย็นชาจ้องมองมาอย่างเลื่อนลอยพร้อมทั้งชายาวที่ก้าวเดินไปยังด้านหน้า ผมเบิกตากว้างเมื่อได้ยินชื่อของเจ้าสิ่งที่กำลังไล่ล่าชีวิตของคนทั้งเมืองราวกับเป็นอาหารชุด ๆ

“ไม่จริงนะ นี่มันคือเรื่องจริงงั้นหรือ” ผมพูดกับตัวเองพร้อมทั้งเปิดกระเป๋าสะพายแล้วรื้อค้นอะไรบางอย่าง หนังสือบันทึกกลับของด็อกเตอร์เฟอร์ทีฟที่ผมบังเอิญเพิ่งได้รับมาก่อนหน้านั้นนั่นเอง ผมพลิกหน้ากระดาษและอ่านในสิ่งที่ค้างคาใจเอาไว้ต่อ

“แอสวอลท์กิ้ง มนุษย์ที่ได้รับไวรัส M มอลิกแนนท์ จะเสียชีวิตลงทันที และภายในไม่เกินหนึ่งชั่วโมงหลังจากเสียชีวิต มนุษย์เหล่านั้นจะถูกกลืนขึ้นมาเดินใหม่ แต่เป็นเพียงร่างของซากศพที่หิวกระหายไร้สามัญสำนึกและสมองที่สั่งการแบบปกติของมนุษย์” ผมอ่านรายละเอียดต่อจากสิ่งที่ผมอ่านค้างเอาไว้ ร่างสูงโปร่งที่เคยก้าวเท้าเดินตุ้ม ๆ อย่างไม่สนใจกลับเหลียวหลังหันกลับมามองที่ผมอย่างแปลกใจทันที พร้อมกับสายตาซึ่งจับจ้องมายังหนังสือที่ผมถือ

“นายรู้ได้ยังไง... แล้วนั่น! นายเอามาจากไหน” เขาสาवเท้ากลับมาใกล้พร้อมทั้งถือวิสาสะหยิบหนังสือซึ่งอยู่บนมือของผมขึ้นมาพลิกเปิดอ่านก่อนจะเบิกตากว้าง

“ของด็อกเตอร์เฟอร์ทีฟ นายเอามาจากไหน นายรู้จักกับด็อกเตอร์งั้นหรือ!” เขาเขย่าวตัวผมพร้อมทั้งแผดเสียงไล่ถามอย่างตื่นเต็น ผมมองเขาอย่างงง ๆ ก่อนที่จะตอบคำถามกลับ

“ฉันพบมันอยู่ปะปนกับหนังสือการแพทย์ในร้านหนังสือที่ฮาร์เวิร์ดนะ ดูเหมือนว่ามันจะถูกนำมาวางโดยความตั้งใจของเจ้าของหนังสือนะ เพราะมันมีอยู่เล่มเดียวและดูไม่น่าจะใช่ของซื้อของขายกันด้วย นายรู้จักกับ

ด็อกเตอร์เฟอร์ทีฟนั้นเธอ” ผมเอ่ยถามเขา เขามองหน้าผมก่อนที่จะตัดสินใจเล่า

“ใช่ เขาคือคนที่รับดูแลฉัน ถ้านายได้อ่านบางอย่างในเล่มนี้ก็จะพอรู้บ้างแล้วว่าการทดลองเกี่ยวกับสายพันธุ์ของมนุษย์ และฉันก็เป็นมนุษย์ที่ได้รับการทดลองเหล่านั้น เพื่อการพัฒนาทางการแพทย์ที่ทำให้คนเราแข็งแรงขึ้น แต่สิ่งที่กำลังไล่ล่าพวกนายอยู่ในตอนนี้คือสิ่งผิดพลาดที่องค์กรชั่วองค์กรหนึ่งตั้งใจทำขึ้นเพื่อทดลองใช้กับเมืองผู้เคราะห์ร้ายอย่างเมืองของนายตอนนี้”

“หมายความว่ายังไง” ผมเบิกตากว้างอย่างตกใจกับคำบอกเล่าที่ได้รับรู้ เขาสาวเท้าเข้ามาใกล้พร้อมทั้งยกมือสองข้างขึ้นจับไหล่ของผม

“ฟังนะ ตอนนี้เมืองนี้กำลังถูกปิดตายและเต็มไปด้วยเจ้าพวกแอสซอลท์กิ้งนั้น มันแพร่พันธุ์ไปอย่างรวดเร็ว ด้วยความไม่รู้ของมนุษย์ในเมืองนี้ ทำให้ไม่สามารถตั้งรับการโจมตีของมัน หากถูกมันกัดหรือกินแล้วละก็ สุดท้ายสิ่งที่จะได้พบก็คือความตายแล้วกลายเป็นพวกของมัน”

“ไม่จริง นายโกหกฉันใช่ไหม นี่ไม่ใช่หนังซอมบี้ละ เป็นไปไม่ได้หรอก!” ผมสะบัดมือเขาออกพร้อมกับผล่ถอยหลังออกห่าง รู้สึกสับสนงงวยกับเหตุการณ์ที่ได้รับรู้ทั้งหมด และทันใดนั้นเองบางสิ่งบางอย่างซึ่งคืบคลานมาจากความมืด เสียงลากเท้าครี๊ด ๆ ที่ดังมาจากด้านหลังก็ทำให้ผมชนลูกชันไปทั้งตัว

เสียงหอบหายใจติดขัด ร่างของซากศพเดินได้หรือเจ้าสิ่งที่ถูกเรียกว่าแอสซอลท์กิ้งกำลังอ้าปากจะจับเข้าที่กลางลำคอของผม ผมส่งเสียงร้องเหวออย่างตกใจขณะที่สบตามองกับมันและถอยเท้าออกห่าง เป็นจังหวะเดียวกันกับที่มีดสั้นเหวี่ยงเข้าปักที่ใบหน้าของเจ้าแอสซอลท์กิ้งนั้น เลือดสาดกระเซ็นเปโระเข้าที่ใบหน้าของผมอย่างหลบไม่พ้น

ผมยืนจ้องมองภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและเกินกว่า

จะตั้งรับ มือไม่สั่นไปหมด พร้อมทั้งลုပ်เข้าที่ใบหน้าเป็นเลือดของตนเองอย่างตื่นกลัว ความรู้สึกของผมตอนนี้เหมือนกับว่าได้ดูหนังชอมบี้แบบสามมิติดี ๆ นี่เอง มันทั้งสยดสยองและพาให้ชนลုပ်ไปทั่วทั้งตัวจนก้าวขาขยับลုပ်ไม่ขึ้น

“ถ้านายอ่อนแอและหวาดกลัวพวกมัน นายจะกลายเป็นอาหารและกลายเป็นพวกของมัน ลืมตาซะ ฉันจะให้นายได้ดูความจริงบางอย่างที่นายไม่ยอมรับมัน” พูจอบเขาก็คว่าตัวผมอึดขึ้นพาดบ่าและเดินตุ้ม ๆ ออกไปทันที โดยที่ผมไม่อาจเอื้อนเอ่ยคำทักทานอะไรได้เพราะยังคงช็อกไปกับเหตุการณ์ที่เพิ่งเจอนี้

ปัง! เขาเปิดประตูบานเก่าที่เราเคยหนีแอสวอลด์กิ้งเข้ามาทันออกด้านล่างที่บัดนี้มีฝูงของแอสวอลด์กิ้งอยู่เป็นจำนวนมากเดินชนสวนสนมกันไปมาอย่างเอื่อยเฉื่อย ทำให้ผมต้องกลืนน้ำลายอีกใหญ่กับภาพที่อยู่ด้านล่าง ถ้าตกลงไปผมมันใจว่าคงจะถูกรุมทิ้งและแย่งกันฉีกเนื้อกินเป็นอาหารชั้นโตของมันแน่ ๆ

ฟืบ! เสียงคล้ายกับปีกที่กระพือออกทำให้ผมต้องตื่นตระหนก ภาพที่เห็นคือปีกสีดำงอกขึ้นมาจากกลางหลังของชายคนที่ใช้กำลังบังคับโอบอัมผมให้อยู่บนตัวของเขาค่อย ๆ ขยายใหญ่จนคล้ายกับปีกเทวดาสีดำ เสื้อผ้าด้านหลังของเขาแยกขาดออกตรงช่วงซิปที่รูตลงตามบริเวณช่วงของปีกที่งอกทำให้ผมรับรู้ได้ถึงความพิเศษของการตัดเย็บเสื้อผ้าของเขาที่ไม่เหมือนทั่ว ๆ ไป ช่วงบริเวณที่ปีกงอกมาจากกลางหลังนั้นผมเห็นเนื้อหนังที่ปูดโปนไปด้วยเส้นเลือดรอบ ๆ บริเวณปีกจนเด่นชัดและทำให้ผมรู้ว่าปีกของเขาสามารถที่จะพับเก็บเข้าไปและซ่อนตัวได้ภายใต้แผ่นหลังของเขาตามที่ได้เห็นขณะมันกางออกมา ทั้งยังน่าแปลกที่กล้ามเนื้อซึ่งฉีกขาดกลับค่อย ๆ สมานตัวและปรับตัวให้เข้ากับปีกอย่างช้า ๆ จนเหมือนไม่เคยเห็นร่องรอยที่ดูเจ็บปวดนั้นเลย

“นาย...” ผมส่งเสียงเรียกเขาพร้อมทั้งยื่นมือบนอกของเขาเพื่อ
ผละหนึ่และหวังที่จะกลับลงบนพื้น แต่ผลที่ได้รับคือร่างของผมค่อย ๆ
ลอยสูงขึ้นอยู่บนท้องฟ้าจนไม่มีพื้นให้ก้าวลง

“นี่มันอะไรกัน นายเป็นตัวบ้าอะไร... ปล่อยฉันลงนะ” ผมเริ่มหวาด
กลัวกับสิ่งผิดปกติตรงหน้าของชายคนนี้เสียแล้ว เขาไม่ใช่มนุษยธรรมดา
อย่างที่เคยคิด ทั้งพละกำลัง ความว่องไว ไหนจะปีกที่งอกขึ้นกลางหลัง
ของเขาที่กำลังพามผมบินอยู่บนท้องฟ้านี้อีก

“ฉันบอกกับนายแล้วไง ฉันเป็นมนุษย์ทดลองพันธุกรรม ฉัน
แข็งแกร่งกว่าพวกนายและต่างไปจากพวกนายด้วยเช่นกัน แต่ฉันก็ไม่
เหมือนเจ้าพวกศพเดินได้ที่อยู่ตรงด้านล่างที่นายเห็น รับรองว่าที่จับกับ
ฉันไม่ทำให้นายกลายเป็นรัฐขึ้นมาแน่นอน หึหึ” เขาเหยียดยิ้มเจ้าเล่ห์
ประโยคหลังพานทำให้ผมหน้าแดงเรื่อด้วยความโกรธเพราะยั่วที่ถูกล
สะกิดให้นึกถึงประสบการณ์จับครั้งแรกแถมโดนจู่โจมจากผู้ชายอีกด้วย
ถึงผมจะถูกล้อเลียนแค่ไหนแต่ผมก็ยังยึดมั่นในความเป็นผู้ชายของผมอยู่

“มั่นใจได้ว่านายจะไม่ได้ทำแบบนั้นกับฉันอีกเป็นครั้งที่สองแน่
ครับ โอโรคจิต!” ผมสบถเบา ๆ แต่พอให้เขาได้ยิน ชายหนุ่มที่อุ้มผม
ลอยสูงอยู่บนท้องฟ้าที่พาบินไปทั่วเมืองฉีกยิ้มเล็กน้อยก่อนที่จะเบี่ยง
ประเด็นไปยังด้านล่างที่บัดนี้เหมือนกลายเป็นสงครามล้างเมืองอันน่า
สยดสยอง ผู้คนที่ถูกไล่ล่าเป็นอาหารไม่ได้มีแต่เพียงตรอกซอยที่ผมวิ่ง
ผ่านมาเท่านั้น แต่มันกำลังลุกลามไปทั่วทั้งเมือง เสียงระเบิด เสียงยิงปืน
รัว หรือแม้แต่เสียงกรีดร้องก็สร้างความหวาดวิตกให้กับผมเพิ่มหนัก
เข้าไปอีก และสิ่งที่ผมคิดต่อจากนั้นคือผมควรจะทำอย่างไรต่อไปให้พ้นจาก
สถานการณ์นี้

“นายเห็นแล้วใช่ไหมว่าเมืองของนายกำลังจะเต็มไปด้วยพวกสวะ
ที่ไล่กัดกินชาวบ้านอย่างเจ้าพวกนั้น” เขาเอ่ยถามผมในขณะที่เงิบให้

ผมจ้องมองภาพตรงด้านล่างอยู่นาน ผมรู้สึกนัยน์ตาสั่นเทา เอ๋อถามเขา กลับอย่างควบคุมเสียงที่สั่นไหวของตนไม่อยู่

“ทำไม... ทำไมถึงเกิดเหตุการณ์นี้ขึ้น!”

“เมืองของนายแคโซคร้าย กลายเป็นเมืองที่องค์กรลับของรัฐบาล อ้อ หรือจะเรียกว่า **แคเนี่ยม** ก็ได้ นี่คือชื่อขององค์กรใจทรามนั่น มัน ขโมยผลการทดลองของด็อกเตอร์เฟอร์ทีฟและนำมันไปดัดแปลงให้เป็นอาวุธลับที่สามารถคร่าชีวิตได้ในระยะเวลาอันรวดเร็ว และในตอนนี้เป็นเมืองของนายก็กำลังเป็นหนูทดลองให้กับพวกมัน ...พวกมันปล่อยเจ้าสิ่งทีเรียกว่าแอสวอลกกิ้งออกมาเพื่อกัดกินผู้คนและค่อย ๆ ทำให้กลายเป็น พวกของมันไป”

“และที่แะไปกว่านั้น... มันยังพวกเรายังอยู่ในเมืองนี้เป็นที่เรียบร้อย แล้ว...”

“ซัง? นายกำลังพูดอะไร มันจะซังเราได้ยังไง” ผมเอ๋อถามอย่าง สงสัย และคำตอบที่ได้รับก็คือด้านหน้าสุดทางที่เป็นทางเชื่อมออกไป จากตัวเมืองซึ่งเป็นสะพานสูงใช้สำหรับข้ามฝั่งออกไปนอกเมือง บัดนี้มี ผู้คนบางส่วนพยายามหาทางเอาตัวรอดกำลังวิ่งวุ่นตรงไปเพื่อจะออกจากเมืองนี้ แต่ทว่ากลับมีกำแพงใสเหมือนกระจกั้นขวางพวกเขาเอาไว้

“นั่นคืออะไร มันมาได้ยังไง เมืองวิวิดไม่เคยมีสิ่งนั้น”

“นั่นคือบาเรียที่พวกมันสร้างขึ้นมาก่อนหน้านี้อย่างลับ ๆ เป็น ข้อมูลจากจดหมายซึ่งด็อกเตอร์เฟอร์ทีฟเขียนทิ้งไว้ให้กับฉันก่อนที่เขา จะหลบหนีออกไปที่ไหนสักแห่ง นายลองมองรอบบริเวณทั่ว ๆ ตัวของ นายสิ นายเห็นอะไรบ้าง” เขาพูดพลางชี้นิ้วไล่กวาดให้ผมดู ผมไล่สายตา มองไปยังเบื้องบนท้องฟ้าที่มีกระจกใสล้อมครอบคลุมเมืองนี้เอาไว้ กระแส ไฟฟ้าที่ลั่นเปรี้ยะตามกำแพงกระจกใสนั้นทำให้ผมตกตะลึงไปกับมัน เรา ออกไปจากที่นี่ไม่ได้ เพราะถูกบางอย่างที่เพิ่งผุดขึ้นมาขวางเอาไว้

“สิ่งนั้นคือบาเรียไฟฟ้าแรงสูง จะไม่มีสิ่งมีชีวิตใดรอดผ่านเจ้าสิ่งนี้ออกไปภายนอกได้ มันคือระบบที่ถูกควบคุมจากสถานที่ไหนสักแห่ง ซึ่งฉันก็รู้ว่ามันอยู่ที่ไหน เพราะอย่างนั้นถึงฉันจะมีปึกสำหรับบินก็ไร้ประโยชน์เพราะเมืองนี้ถูกครอบโดยบาเรียเหล่านี้เพื่อกันทุกสิ่งทุกอย่างเข้ามาและออกไปหมดแล้ว” เขาอธิบายเพิ่มเติม ผมชนลูกซู่ไปทั้งตัว เพราะมันคือคำตอบที่ทำให้ผมรู้ว่าผมไม่อาจหนีออกไปจากเมืองที่กำลังจะเต็มไปด้วยศพเดินได้เหล่านี้

“แล้วจะทำยังไง ต้องดิ้นรนหนีและรอความตายอย่างฉันทะรอ!” ผมแผดเสียงใส่อย่างลึ้มตัว ความกลัวทำให้ผมเสียดสีไป เขาถอนหายใจก่อนที่จะพาผมบินฉวัดเฉวียนไปลงตรงบนดาดฟ้าของตึกแห่งหนึ่งและจับผมวางลง

“ไม่รู้สิ... แต่อย่าเพิ่งหมดหวัง เพราะเนื้อความจดหมายที่ฉันได้รับมาวันนี้คือลูกสาวของด็อกเตอร์ที่ชื่อ มิกิ สวอน เธอยังอยู่ที่นี้และก็รู้ว่าต้องทำยังไงเพื่อที่จะออกไปจากเมืองนี้ได้ ฉันไม่รู้เหตุผลหรอกนะว่าทำไมด็อกเตอร์ซึ่งรู้อยู่แล้วว่าเมืองนี้กำลังจะกลายเป็นแบบนี้ กลับยังทิ้งลูกสาวของเขาเอาไว้ แต่สิ่งที่ฉันรู้คือลูกสาวของเขาเป็นเหมือนฉัน มนุษย์ทดลองที่แข็งแกร่งเกินกว่ามนุษย์ทั่วไป แต่ฉันไม่รู้หรอกว่าเธอถูกพัฒนาให้มีความสามารถในด้านใด เพราะเราไม่เคยเจอกันมาก่อน” เขาป้อนข้อมูลที่ฟังยังงักงันจะห่างไกลความน่าเชื่อถือสำหรับผม ผมไม่ใช่พวกหัวสมัยเก่าที่ไม่รับรู้ถึงพัฒนาการต่าง ๆ ซึ่งเกิดขึ้นบนโลกใบนี้แต่ก็เชื่อว่า จะยอมรับในสิ่งที่เพิ่งเคยพบเจอโดยทันทีทันใดได้

“หาลูกสาวของด็อกเตอร์ที่อยู่ในเมืองนี้ นั่นคือสิ่งที่นายกำลังจะบอกฉันใช่ไหม”

ผมเอ่ยถาม เขาพยักหน้าให้ก่อนที่จะหุบปีกที่กางสยายก่อนหน้าของตนลงและสาวเท้าเข้ามาใกล้

“ถ้าอยากรู้ความลับทั้งหมดก็คงต้องเริ่มจากไปหาเธอคนนั้นก่อน และถ้ายังอยากมีชีวิตรอดออกไปดูโลกภายนอกอีก นายก็จำต้องยอม ผากฝั่งชีวิตของนายไว้กับฉัน ...ว่ายังไงล่ะ?” เขาเอ่ยถามสีหน้าเรียบเฉย ผมจ้องมองเข้าไปในดวงตาคมสึนน้ำตาลแดงเข้มอย่างค้นหาคำตอบ

ผมไม่รู้เลยว่าตอนนี้ผมควรจะทำอะไร รู้สึกใจยังงง รู้เพียงแต่ว่า ลำพังผมคนเดียวคงเอาชีวิตรอดไปจากที่นี่ไม่ได้แน่

“ฉันฮิล... ฮิล สัตลวอร์ต ยินดีที่ได้รู้จักอย่างเป็นทางการ ฉันไม่รู้หรอกนะว่านายเป็นตัวบ้าอะไรกันแน่ ถึงจะทำอะไรบ้า ๆ กับฉันไปเยอะ แล้วก็เหอะ แต่หลายอย่างทำให้ฉันมั่นใจว่านายจะไม่ทำร้ายฉันหรือกินฉันแบบเจ้าพวกที่อยู่ข้างล่างนั่น ...ใช่ไหม?” ผมยกมือขึ้นยื่นไปด้านหน้า หมายท่าความรู้จักด้วยสีหน้าจริงจัง เขาเหยียดยัมเจ้าเล่ห์ก่อนที่จะยกมือขึ้นสัมผัสมือของผม

“เดล ฮาโรลด์ ฉันไม่กินเนื้อนายหรอกนะ แต่ถ้ากินอย่างอื่นก็ไม่ได้แน่...” คำพูดเชิงสองแง่สองง่ามทำให้ผมผลอตัวต๋อยหน้าเจ้าคนโรคจิต วิปริตนั้นทันทีโดยอัตโนมัติ

“แล้วก็... หยุดพูดจาลามปามหรือทำกิริยาประหลาด ๆ นั้นกับฉัน ขอยืนยันอีกครั้งว่าฉันเป็นผู้ชาย! เหมือนกันกับนาย!” ผมชี้นิ้วขึ้นใส่หน้าเขาอย่างโมโหและลืมหุน เขากลั้วหัวเราะเล็กน้อยพลางส่ายหน้ากับท่าทางของผม

“โอเค ๆ ฉันจะพยายามไม่แหย่นายละกันนะฮิล ไกล่ตะวันตกดินแล้ว อีกไม่นานพวกมันจะยิ่งคึกคักและออกล่าหาเหยื่อมากกว่าปกติ เราต้องหาที่หลบภัยซึ่งปลอดภัยกันเสียก่อน และมีอีกหลายอย่างที่ฉันกับนายต้องคุยกัน รวมถึงเจ้าหนังสือที่นายได้มาด้วย ฮิล...” เขาพูดพร้อมกับยกหนังสือที่เขาแย่งไปจากมือผมขึ้นมาแล้วยึดเก็บใส่กระเป๋าของเขาโดยไม่ถามเจ้าของคนที่เก็บมาอย่างผมเลยสักนิดว่ายินยอมหรือเปล่า

“เดี๋ยวก่อน ฉันเป็นหุ้นส่วนในชีวิตของนายแล้ว ฉันก็มีสิทธิ์ที่จะรับรู้ข้อมูลทั้งหมด หนังสือเล่มนั้น... ฉันก็ควรจะได้อ่านด้วย” ผมทักท้วงเขาหันหลังกลับมาพร้อมรอยยิ้มก่อนที่จะหยิบหนังสือเล่มนั้นขึ้นมาจากกระเป๋าและตบเข้าบนมือตนเองเบา ๆ จนเกิดเสียงพร้อมทั้งขยิบตาให้

“แน่นอนอยู่แล้ว นายจะรู้ทุกอย่าง เมื่อเราถึงที่หมาย” เขาตอบกลับ ซึ่งหลังจากนั้นเราก็ไม่ได้พูดอะไรกันอีก ทั้งไว้ให้อยู่ในช่วงแห่งห้วงความคิดและพิจารณาส่วนตัวเท่านั้น

ชีวิตต่อจากนี้จะเป็นอย่างไรผมก็ไม่อาจคาดเดาได้ ต้องพบเจอตัวประหลาดที่กินเนื้อคนสด ๆ ด้วยกัน และคน(?)ประหลาดที่บอกว่าถูกดัดแปลงพันธุกรรมให้มีปีกและพลังกำลังความแข็งแกร่งที่เหนือกว่ามนุษย์ทั่วไป

ผมยังไม่อาจเชื่อใจเดลได้อย่างสนิทใจนัก แต่ผมก็จำยอมที่ต้องร่วมหัวจมท้ายกับเขา ...เพราะเขาเป็นสิ่งเดียวที่เป็นความหวังของผมในตอนนี้อยู่ และสิ่งที่ผมต้องทำต่อไปในขณะที่ตามหา มิกิ สาวอนักก็คือกลับไปที่บ้านของผม

เพื่อไปหาคุณแม่ ...คุณแม่ที่ยังอยู่ในเมืองแห่งนี้เช่นกัน

บ้านที่ไร้ร่องรอย

ขณะนี้เป็นเวลา 18.30 น. ไกล่คำเต็มทีแล้ว เดลพาผมวิ่งลัดเลาะ
ฝูงแควอวลก็งที่เริ่มจะมีมากขึ้นเรื่อย ๆ ผ่านตามซอกซอยดีกรามบ้านช่อง
ไปอยู่หลายหลังคาเรือน บ้างก็มีปะทะกับพวกมันอย่างเลี่ยงไม่ได้ แต่
ทั้งนี้คนที่จัดการก็ไม่ต้องทายเลยว่าจะเป็นใครอื่น เดลนั่นเองที่ตอนนี้
คอยคุ้มกันผมไม่ให้กลายเป็นอาหารช่วงหัวค่ำของมัน!

“แฮก ๆ ตะ... เดล เราจะวิ่งไปอีกนานมัย จันเริ่มไม่ไหวแล้วนะ”
ผมหอบหายใจจนตัวโยนพลางก้มอตัวลงกุมมือที่เข่าทั้งสองของตนเพื่อ
กอบโกยอากาศเข้าปอด เดลหันหลังกลับมามองผมด้วยสีหน้าสบาย ๆ
ก่อนจะรวบตัวผมขึ้นแล้วจับอุ้มพาดบ่า

“มนุษย์ธรรมดาเนี่ยมันอ่อนแอจริง ๆ เลยนะ แต่เอาเถอะ... ไกล่
ถึงแล้ว” เป็นอีกครั้งที่เขาไม่ถามความสมัครใจผมเลยสักนิด และพาวิ่ง
ออกไปทันที แม้จะอยากไถ่ถามแต่ก็จำต้องเจิบเสียงลงเพราะอาจทำให้
พวกแควอวลก็งรู้ตัวและแห่กันมาวิ่งสวนสนามไล่ตามกันพวกเรากันมา

เป็นแถว ๆ แน่

“ถึงแล้ว” เดลกระซิบเบา ๆ พร้อมกับแลซ้ายมองขวาขณะที่ก้าวเข้าไปในซอย ๆ หนึ่งของถนนสายอิลเดิลคิกที่สอง ซึ่งใจกลางซอยนั้นผมเห็นประตูบานหนึ่งที่ติดอยู่ตรงผนังตึกสี่ชั้นสูง เดลตัดสินใจเองและเปิดประตูบานนั้นอย่างเบามือและรีบปิดมันทันทีที่แน่ใจว่าไม่มีใครหรืออะไรเห็นพวกเราเข้ามาในนี้

แอ็ด... เสียงปิดประตูอย่างเบามือพร้อมทั้งการลงกลอนที่แสนจะหลายชั้นตอนราวกับว่าคันทันเคยกับบานประตูนี้มาอย่างดี ก่อนที่เจ้าตัวจะวางตัวผมลงแล้วหันมาถอนหายใจเล็กน้อยพร้อมทั้งโยนกระเป๋าสัมภาระลงที่โซฟานุ่มสีแดงสดตัวใหญ่ซึ่งตั้งอยู่ใจกลางห้อง

“ที่นี่ที่ไหน?” ผมเอ่ยถามหลังจากที่ยืนเอื้อมมองการกระทำเขาอยู่สักพัก พร้อมทั้งกวาดตาสำรวจบริเวณรอบห้องที่มีข้าวของเครื่องใช้ครบครัน และที่สำคัญไม่มีแอสวอลด์กิ้งคอยต้อนรับอยู่ด้วย

“บ้านฉันเอง ไม่ต้องห่วงว่าจะมีตัวประหลาดอะไรมาขัดข้าย้าคอนาย เพราะที่นี่พิเศษกว่าบ้านหลังอื่น ๆ ที่นายเห็นนั่น ถ้าไม่ดูแค่ภายนอกล่ะก็นะ” เดลเหยียดยิ้มกวนก่อนที่จะเดินไปเปิดตู้เย็นซึ่งตั้งวางอยู่หลังโซฟาและหยิบเอาน้ำเปล่าเย็น ๆ ขวดหนึ่งโยนมาให้ผม

“พักที่นี่แหละ ที่นี่จะปลอดภัยกับนาย ถ้าไม่เชียวแขกไม่สมควรเชิญมาบ้าน” เขาพูดพร้อมกับเอื้อมมือไปหยิบน้ำเปล่าอีกขวดสำหรับตัวเองขึ้นมาแล้วยกขึ้นกรอกปากดื่มราวกับเท่านั้นอาบราดตัวไม่ปาน ผมเอี้ยวตัวมองเสปียงในตู้เย็นที่ดูเหมือนจะเตรียมพร้อมอยู่แต่ในบ้านราว ๆ หนึ่งอาทิตย์เล็กน้อยก่อนที่จะเดินเอากระเป๋าสะพายตัวเองไปวางลงบนโต๊ะซึ่งอยู่ใกล้กับโซฟาแดงบ้าง

ที่นี่ดูเหมือนกับบ้านคนปกติ แต่ผมรู้สึกได้ถึงความไม่ปกติในหลายสิ่ง วัสดุที่ใช้ก่อสร้างมันแข็งแรงทนทาน ผมเชื่อว่าถ้าใช้ปืนยิงกำแพงมัน

ก็คงไม่ทะเลาะแต่กลับสะท้อนคืนมาหาผมให้หัวโกร๋นเป็นแน่

“หนึ่งทุ่มแล้ว นายหิวหรือยัง?” เขาเอ่ยถามผมอีกครั้งหลังจากที่
ง่วนทำอะไรสักอย่างก่อนหน้านี้

โครก... เสียงท้องร้องดังขึ้นในจังหวะที่ถูกถามพอดี ผม
หน้าแดงเล็กน้อยก่อนที่จะยกมือขึ้นกุมท้องตัวเองและกลืนน้ำลายอย่าง
ยากลำบาก ก็สมควรจะหิวหรือ... เพราะตั้งแต่ช่วงเช้ามาจนถึงตอนนี้ก็
เอาแต่วิ่งหนีเจ้าแอสวอลด์กิ้งกันอย่างไม่หยุดหย่อน

“หี ลุกไปอาบน้ำก่อนสิ ห้องน้ำอยู่ทางขวามือตรงข้างหลังทีวีนั่น
ฉันจะเตรียมอาหารให้เอง” เขาชี้ไปยังทีวีจอแบนขนาดใหญ่ที่ตั้งอยู่ตรงข้าม
โซฟาสีแดงตัวยาว ผมเผลอมองไปยังจุดที่เขาชี้ก่อนจะตั้งใจสำรวจบริเวณ
ห้องที่มีพื้นที่ใช้สอยอย่างจำกัด

ห้องนี้มีขนาดราว ๆ 30 ตารางเมตร มีประตูเข้าออกทางเดียว
ไม่มีหน้าต่างสักบาน แผลก... ภายในห้อง มีโซฟาสีแดงตัวใหญ่คั่นอยู่
กลางห้องด้านหลังเป็นโตะทานข้าวและมุมของอุปกรณ์ทำครัวที่มีเตาอบ
และเตาแก๊สเล็ก ๆ พร้อมทั้งตู้เย็นอยู่ด้วย ตรงด้านหน้าโซฟาสีแดงมีทีวี
จอแบนใหญ่ยักษ์และด้านหลังมีห้องน้ำอยู่ ซึ่งผมยังไม่ได้สำรวจดูว่าเป็น
ยังไง ด้านข้างโซฟาทางขวามือของผมเป็นตู้หนังสือและโตะสำหรับนั่ง
อ่านหนังสือทั่วไปพร้อมทั้งเก้าอี้ตัวหนึ่งตั้งอยู่คู่กัน ส่วนซ้ายมือมีโซฟา
สีแดงขนาดกลางที่พอจะนอนเอนสบาย ๆ ได้อีกตัว ว่าแต่... แล้วห้องนอน
ล่ะ?

“เดี่ยว... ที่นี้ไม่มีห้องนอนหรือ?” ผมเอ่ยทัก เขาซึ่งกำลังง่วนกับ
การเปิดตู้เย็นควานหาวัตถุดิบทำมื้อเย็นเอียงคอมองผมเล็กน้อยก่อนจะ
ตอบสั้น ๆ ได้ใจความว่า

“โซฟาสองตัวที่นายเห็นนั่นล่ะ ที่นอนของเราคืนนี้” ว่าแล้วเขาก็ไม่
สนใจผมอีกเลย ผมจึงได้แต่เหลือกตาไปมาอย่างสุดจะบรรยาย

นอนโซฟานั้นเหวอ... ปวดหลังตายชัก แต่ในสถานการณ์แบบนี้
ผมจะสามารถเรียกร้องอะไรได้มากมายกันแล้ว

ใช้เวลาไม่นานนัก หลังจากที่ผมกำลังเริ่มทำความรู้จักกับที่ซุก
หัวนอนใหม่ของตัวเอง ผมก็นั่งประจันหน้ากับเจ้าของบ้านที่บางครั้งดู
พิ้งพาได้บางครั้งก็ดูโรคจิตวิปริตหน่อย ๆ ถ้ามันคิดอะไรแผลง ๆ ด้วย
การหมายจะระรานผมละก็นะ...

“ผักโขมอบชีสกับขนมปังกระเทียม หวังว่าจะถูกปากนายนะ พอดี
ฉันชอบกินนะเลยซื้อติดเอาไว้ ปริมาณก็ครึ่งหนึ่งของเสปียงเลยละ” เขา
บอกพลางนั่งลงบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามหลังจากที่วางจานอาหารเรียงราย
ตรงหน้าจนครบพร้อมทั้งน้ำดื่ม

“นายใช้ชีวิตเหมือนรู้อะไรจะเกิด... เอ่อ... อะไรแบบนี้เลยนะ” ผม
รู้สึกหวาดกลัวเกินกว่าจะพูดถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นดังกล่าว จึงใช้คำที่ดู
กำกวมออกไป เดลเหี้ยมดี้ยัมบนมปากเล็กน้อยก่อนที่จะหุบขนมปัง
กระเทียมขึ้นมาแล้วเริ่มรับประทานโดยไวพร้อมทั้งพูดคุยกับผมไปด้วย

“ไม่เชิงหรอก เดิมฉันก็ใช้ชีวิตแบบเตรียมพร้อมแบบนี้อยู่แล้ว
เพราะฉันถูกสอนให้ใช้ชีวิตแบบนี้มาตลอดหลังจากที่เป็นมนุษย์ทดลอง
ของต็อกเตอร์เฟอร์ทีฟ” เขาเล่าพร้อมกับยกขวดน้ำและเทลงใส่ในแก้วน้ำ
พร้อมทั้งยกขึ้นดื่มอีก ๆ ก่อนที่จะเริ่มเล่าต่อ

“ฮัลล... ฉันไม่รู้หรอกนะว่านายจะเชื่อในสิ่งที่ฉันพูดมาทั้งหมดนี้
มากแค่ไหน แต่บางสิ่งนายก็ได้พิสูจน์ให้เห็นกับตาของนายเองแล้ว มัน
สามารถยืนยันได้ส่วนหนึ่งว่าบนโลกของนายตอนนี้ได้เปลี่ยนแปลงไป
แล้ว” เขาจ้องตาผมเขม็ง ผมเองก็สบตาเขานิ่งเช่นกันเพื่อรอฟังเรื่องราว
ต่าง ๆ จากปากของเขาต่อ

“นายเองก็คงเห็นฉันเป็นตัวประหลาดไม่ได้ต่างไปจากไอ้พวก

ข้างนอกที่เดินไปเดินมาเพื่อออกไล่หาเหยื่อเท่าไร? แต่ต่างกันที่ฉันพูดคุยกับนายรู้เรื่องมากกว่าพวกมันใช่ไหม?” เดลเอ่ยปากถามอย่างตรงไปตรงมา ผมงลืนน้ำลายอีกหนึ่งก้อนที่จะพยักหน้ารับ ผมเป็นคนตรง ๆ ที่โอหังอะไรใครไม่เก่งมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว เป็นมนุษย์แสนน่าเบื่อคนหนึ่งที่ถูกเจซาในอารมณณ์และเพิ่งได้มาแสดงอารมณณ์มากขึ้นก็เมื่อเจอไอ้หมอนี่นั่นละ

“อืม ฉันไม่ว่าหรอกนะถ้านายจะคิดอย่างนั้น เดิมทฤษฎีที่ถูกสร้างขึ้นกับมันก็ได้ต่างกันเท่าไร เพียงแต่มันคือความผิดพลาดแต่ฉันคือความสำเร็จทว่าก็ยังไม่ใช่ที่สุด...”

“หมายความว่ายังไง ฉันไม่เข้าใจที่นายพูด” ผมท้วงถามเขาหลังจากที่เขาเงียบเสียงไปอยู่นาน เดลหยิบส้อมขึ้นมา และภาพในวินาทีถัดมาก็จำต้องทำให้ผมยกมือขึ้นปิดปากตัวเองแน่นเพื่อไม่ให้ส่งเสียงร้องตกใจเมื่อเดลหยิบส้อมอันนั้นขึ้นแล้วกดแทงลงที่ฝ่ามืออีกข้างของตน เลือดซันไหลทะลักออกมาจากมือขวาซัดของเดล เส้นเลือดปูดโปนตามมือเขียวช้ำนั้นค่อย ๆ ปริแตกตามแรงกดของส้อมที่เดลลงแรง ผมเริ่มจะทนไม่ไหวกับภาพขวนขวาดเสียวและชวนให้อยากอาหารน้อยลงตรงหน้าเสียแล้ว แถมใบหน้าของคนที่เอาส้อมที่แทงมือตัวเองยังเรียบเฉยสนิท พานให้ผมคิดว่าเขาดูจิตอ่อน ๆ ไปถนัดตา

“ดูนี่สิ มันเริ่มสมานตัวกันอย่างช้า ๆ ร่างกายของฉันนอกจากสติปัญญา พละกำลังและความว่องไวแล้ว การพัฒนาของเซลล์เนื้อเยื่อยังฟื้นฟูได้เร็วกว่าคนปกติอีกด้วยนะ” เดลยกมือข้างที่เคยซุ่มเลือดขึ้นมาให้ดูถึงความเปลี่ยนแปลง ผมกะพริบตาก่อนที่จะเอื้อมมือตัวเองอย่างกลัว ๆ กล้า ๆ ไปสัมผัสเพื่อพิสูจน์ดู กลับพบว่าเลือดที่เคยไหลซันกลับแห้งเกรอะกรังทิ้งไว้เพียงคราบ และผิวเนื้อที่น่าจะมีรอยเสียบของส้อมกลับไร้ร่องรอยและเรียบสนิท

“ไม่จริงนะ ต่อให้มียาดีแค่ไหนในวงการแพทย์ ก็ไม่สามารถรักษาแผลให้สมานตัวกันได้เร็วขนาดนี้ นายเล่นมายากลอะไรของนายนะ!” ผมโผล่ถามอย่างตื่นเต้น ด้วยเป็นคนที่เกิดมาในครอบครัววงการแพทย์ ก็พอมีความรู้ต่าง ๆ ด้านนี้อยู่บ้าง ยิ่งได้ค้นพบอะไรซึ่งแตกต่างไปจากเดิม ก็ยิ่งทำให้ผมตื่นเต้นแล้วอยากจะชวนขวายหาความรู้เพิ่มขึ้น

“ไม่ใช่มายากลอะไรทั้งนั้นล่ะ แต่นี่คือวิวัฒนาการของสายพันธุ์เดิมฉันเป็นเพียงมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่งเหมือนอย่างนาย แต่อกจะเป็นมนุษย์ที่ดูแข็งแกร่งกว่าปกติเสียหน่อย”

“ยังไง? หมายถึงตัวนายแข็งแรงมีแรงเยอะ ...อะไรอย่างนั้นหรือ” ผมถามเขากลับ เขาพยักหน้า

“แล้วทำไมล่ะ ในเมื่อนายแข็งแรงดีอยู่แล้ว เหตุผลที่นายจะยอมเป็นมนุษย์ทดลองให้ด็อกเตอร์นั้นก็ดูจะไม่มีเลเยื่อนา มันเพราะอะไรกันล่ะ... ทำไมนายถึงเป็นอย่างที่เป็นอยู่นี้” ผมเอ่ยถามอย่างสงสัยมือกำแก้วน้ำแน่น เผลยกล้อมขึ้นจิ้มผักโขมอบชีสแล้วรีบมันเข้าปากเคี้ยวหุบ หับบ คั้นเวลาการสนทนาของเราก่อนที่จะเขาจะพูดต่อ

“เพราะความโลภที่ไม่มีสิ้นสุดของมนุษย์ยังงี้ล่ะ เพราะฉันอยู่ในครอบครัวที่มีทุกอย่างพร้อม จึงทำให้ฉันขาดความพอดีทางจิตใจ ด้วยความเบื่อหน่ายที่อยากจะทำอะไรซึ่งมากกว่าที่เคยมี ฉันจึงเสนอตัวเป็นร่างทดลองให้กับด็อกเตอร์เฟอร์ทีฟ กับโครงการตัดต่อพันธุกรรมพิเศษ ที่ด้านหลังของฉันสามารถจะบังคับปีกให้งอกออกมาได้ตามใจชอบ ปีกของฉันเป็นจักรกลที่ถูกตัดต่อให้เข้ากับทางพันธุกรรมอีกที่ อย่างที่นายเห็นนั่นล่ะ ซึ่งสิ่งที่ฉันได้นั้นแลกมากับความเจ็บปวดที่เกินจะบรรยาย...” พูดถึงตรงนี้สีหน้าของเดลดูแปลกตาลงนิดหนึ่ง แววตาคมแสดงถึงความปวดร้าว ทำให้ผมคิดจินตนาการถึงความเจ็บปวดที่เขาว่าไปต่าง ๆ นานา ว่ามันคงคล้ายกับเราถูกเจ้าพวกแอสซอลท์กิ้งเตะครุบไว้

ได้แล้วฉีกทิ้งเนื้อของเรากินทีละนิด ๆ อะไรเทือกนั้น

“แต่นายไม่ได้แค่ตัดต่อพันธุกรรมอย่างเดียวใช่ไหมเดเล? ฉันไม่คิดหรอกนะว่าความแข็งแกร่ง ความว่องไว และการที่เซลล์ผิวหนังของนายสมานตัวไวขนาดนี้ได้มาจากการทดลองเพียงเท่านั้น” ผมถามกลับอย่างสนใจ เขาเหยียดยิ้มก่อนที่ย่อตัวก้มหน้าเข้ามาใกล้

“ไม่เลวนีฮิล... เข้าใจถามดี” เขาพูดเสียงยานคางก่อนที่จะเงยศีรษะกลับสู่ท่านั่งปกติ หันหน้าไปด้านข้างแวบหนึ่งก่อนที่จะหันกลับมามองผมและตอบคำถามอย่างซัดถ้อยซัดคำ

“นอกจากตัดต่อพันธุกรรมแล้ว ฉันยังได้รับการฉีดวัคซีนชนิดหนึ่งเข้าไปด้วย ไวรัสชนิดนี้ชื่อ ไวรัส M หรือมอลิกแนนท์ นายเคยเห็นมันผ่านตาจากในหนังสือบ้างหรือเปล่าล่ะ?” เขาเอ่ยถามกลับ ถึงประโยคนี้ผมกลืนน้ำลายตัวเองอีกใหญ่ เพราะจำได้ดีถึงเนื้อหาในหนังสือ ...ไวรัส M คือไวรัสที่เป็นต้นเหตุของเจ้าพวกซากศพเดินได้ข้างนอกนั้น ความคิดของผมตอนนี้ดีรวนจนสับสนกันไปหมด แต่ก็ได้รับความกระจ่างจากคำบอกเล่าต่อไปของเดล

“ใช่แล้ว ไวรัส M คือไวรัสซึ่งถูกฉีดให้คนก่อนที่จะเป็นแอสซอลก์กิงพวกนั้น แต่ที่ฉันไม่เป็นแบบพวกมัน ไม่ตายลงและลุกกลับขึ้นเดินแต่ไร้ชีวิต ก็เพราะฉันได้รับไวรัสอีกชนิดหนึ่งไปด้วยยังงี้ล่ะ” เดลขยิบตาและขยับตัวเปลี่ยนอิริยาบถเล็กน้อยก่อนที่จะเขาจะหันกลับมาพูดต่ออย่างเป็นทางการ

“ไวรัส V หรือ วีโกรัส เป็นไวรัสที่ถูกค้นพบว่าสามารถต่อต้านเชื้อร้ายที่ได้มาจากไวรัส M ไม่ให้ฉันตายและกลายพันธุ์ แต่กลับแข็งแรงขึ้นและกลายเป็นมนุษย์ที่ดูทั่วไปเหมือนปกติแต่ที่จริงแล้วไม่ใช่” หยุดคำบอกเล่าตรงนี้ผมจ้องใบหน้าของเขานิ่ง ดูเหมือนผมจะเข้าใจอะไรขึ้นมาอีกเยอะ แสดงว่าไวรัสที่ระบาดและคร่าชีวิตคนอยู่ในตอนนี้มีทางรักษาสันะ ผมยัง

พอมีหวังถ้าผมเกิดพลาดพลั้งเจอแอสซอลท์กิ้งตะปบเข้าสักวัน

“สีหน้าของนายมันแสดงออกอย่างชัดเจนมากเลยนะฮัลโล มีใครเคยบอกนายบ้างหรือเปล่า ถึงนายจะรู้แล้วว่ามันมีทางรักษาแต่ฉันขอบอกนายก่อนเลยว่ามันยากนัก ไวรัส V ในตอนนี้หาได้ยากมาก และด็อกเตอร์เพอร์ที่ฟคนเดียวเท่านั้นที่เป็นคนค้นพบมัน แล้วที่เกิดแอสซอลท์กิ้งขึ้นเพราะองค์กรแค่นี้มรูจักเพียงไวรัส M ที่ขโมยไปอย่างเดียวในตอนนี้” เดลพูด ความหวังของผมพังทลายลงไปในปีรบิดา ทว่าความสงสัยยังคงไม่หมด

“ทำไมล่ะ? ในเมื่อด็อกเตอร์ก็น่าจะยังมีชีวิตอยู่ที่ไหนสักแห่ง ถ้าเราหาทางติดต่อกับเขาได้ ให้เขาช่วยผลิตไวรัส V แล้วมาช่วยผู้คนในเมืองนี้ก็ได้นะสิ” ผมจุดประกายความหวังแต่กลับถูกเดลทำลายลง

“คนที่เป็นแอสซอลท์กิ้งไปแล้วไม่สามารถกลับมาเป็นดังเดิมได้ หรอกะฮัลโล ไวรัส V ช่วยได้เพียงคนที่ยังไม่ได้ตายเท่านั้น อีกร่าง... ด็อกเตอร์หนีออกไปอยู่ที่ไหนเราก็ไม่รู้ แต่ไม่ใช่ในเมืองที่กำลังถูกปิดตายนี้แน่ ดังนั้นเลิกลุ่มลุ่มความคิดนั้นซะ แล้วตั้งใจหาหมึก สวอนคงมีประโยชน์กว่า” เดลพูดพร้อมรวบซ้อนกับส้อมลงบนจานอาหาร ผมก้มลงมองจานที่ว่างเปล่าของเขา เมื่อเทียบกับของตัวเองแล้วช่างต่างกันลิบลับ ก็ผมมัวแต่ลุ่มลุ่มที่ฟังเขาพูดจนไม่ได้แตะอาหารเท่าไรเลยนี่

“อืม แต่ว่า... ฉันอยากจะขออะไรนายสักอย่างได้หรือเปล่าล่ะ เดล?” ผมที่ทำหน้าหงอยอยู่ครู่หนึ่งโพล่งขึ้น เดลเหลือบตามองผมอย่างสงสัย ผมเม้มปากเล็กน้อยก่อนที่จะพูดต่อ

“ช่วยพาฉันกลับบ้านหน่อยได้ไหม บางที... คุณแม่ของฉัน ท่านอาจจะยังอยู่ที่นั่น” ผมเอ่ยขอด้วยสายตาเป็นกังวล แม้รู้ว่ามันเสี่ยงและโอกาสที่แม่ของผมยังมีชีวิตอยู่น้อยเต็มที แต่ผมก็ยังมีความหวังเมื่อหวนคิดถึงเรื่องของตัวเองแล้ว ความจริงผมควรจะตายตั้งแต่ตอนที่เริ่ม

วิ่งหนีแอสวอลด์ก็ถึงที่โล่งแล้วผมเป็นตัวแรกแล้ว หากไม่มีเดลเข้ามาช่วยเอาไว้ละก็... ปานนี้ผมคงกลายเป็นพวกของมันเดินตามท้องถนนข้างนอกนี้ไปแล้ว

“เฮ้อออ เราไม่รู้ว่เป้าหมายของเราอยู่ที่ไหน ก็คงได้แต่ต้องออกตามหาไปทั่วเมืองนี้แหละ จะเริ่มจากบ้านนายก่อนก็ได้ ...บ้านนายอยู่ที่ไหนล่ะ?” เขาถาม ผมหันขึ้นตาดานขึ้นมาทันทีราวกับต้นไม้ที่ไม่ได้รับการรดน้ำ พร้อมทั้งเขยิบตัวเข้าไปใกล้และเอ่ยอธิบายอย่างรวดเร็ว

“ถนนโอลด์ลิกที่สาม บ้านหลังที่สามซอยสามของหมู่บ้านทรีวิล” ผมเอ่ยบอกเขาพร้อมทั้งลุกขึ้นไปหยิบกระเป๋าแล้วควานหาสมุดจดหน้ากระดาษว่าง ๆ แล้วหยิบปากกาขึ้นขีดเขียนแผนที่ให้เขาดู เดลยกมันขึ้นดูพร้อมทั้งพยักหน้ารับอย่างเข้าใจ

“อืม ฉันเคยไปที่นั่น แถวบ้านนายมีร้านเบเกอรี่เจ้าอร่อยอยู่ ฉันจำได้” เขาพูดพลางทำหน้านึก ผมพยักหน้ารับ เพราะนึกออกทันทีว่าเป็นร้านซึ่งอยู่ถัดไปจากบ้านผมเพียงสองหลังเท่านั้น อยู่หน้าปากซอยเลยก็ว่าได้

“อืม ๆ นั่นละ บ้านฉันอยู่ห่างจากร้านนั้นแค่นิดเดียวเอง ระหว่างนี้นายจะแวะไปหยิบขนมที่ร้านมาตุนเสบียงไว้หนอยก็ได้นะ” เราพูดคุยกันราวกับว่ากำลังวางแผนออกไปปิกนิกหรือช้อปปิ้งอะไรสักอย่าง แต่ความจริงแล้วมันไม่ได้สนุกดังที่พูดเลยสักนิด ท่ามกลางสถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการออกไปสู้กับแอสวอลด์ก็งพวกนั้น

“เป็นความคิดที่ดี แต่ก่อนหน้านั้นนะฮัลล... ฉันคิดว่าเราควรจะทำอะไรกันสักหนอยก่อน” เดลลุกขึ้นยืนพร้อมทั้งก้าวเท้าเดินเข้ามาใกล้มือใหญ่ของเขาจับคางผมและเปียงซ้ายที่ขวาที่ราวกับสำรวจอะไรบางอย่าง และทันใดนั้นเองมือใหญ่ที่ผละออกลงแนบลำตัวเพียงไม่ถึงวินาทีก็ตัวรวบเอาผมเข้ามาพร้อมกับนิ้วมือเรียวอีกข้างหนึ่งที่ชูขึ้นปาด

เข้าที่ได้ลำคอของผม ชั่วโมงที่นั่นผมซ็อกมองตาโດอย่างตกตะลึงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วโดยไม่ทันได้ตั้งตัว

นี่เขากำลังทำอะไรผมอยู่กันแน่?

“อีก...”

“ไม่ผ่าน แบบนี้ไม่รอดแน่ นายไม่มีสัญชาตญาณในการต่อสู้เลยสักนิด นี่คงไม่เคยคิดจะหยิบจับอาวุธอะไรเลยล่ะสิ ถึงได้ไม่รู้วิธีป้องกันตัวสักอย่าง” เขายังคงรวบเอาผมแน่นและอยู่ในท่วงท่าเดิม แต่สายหน้าไปมาอย่างหนักใจ ผมก็ตรึมฝิปากตัวเองอย่างละเอียดก่อนที่จะสอกเข้าที่เอวและเหยียบเท้าเจ้ายอดมนุษย์ดัดแปลงพันธุกรรมนั้นเสียทีหนึ่ง

“อย่างน้อยฉันก็เคยจับมีดผ่าตัดล่ะนะ ฉันมีครบคร้าเป็นหมอนะ แล้วในอนาคตฉันก็จะเป็นหมอ!” ผมเอ่ยบอกใบหน้าแดงก่ำ รู้สึกอธิบายไม่ค่อยถูกกับความรู้สึกคล้ายเจ้าอารมณ์ที่หมายอยากจะทำอะไร เพราะปกติผมเป็นคนไม่ชอบตอบโต้และนิ่งสงบ แต่กับหมอนี้ เขาทำให้ผมพิวสัขาดได้อยู่เรื่อย

“อ้อ มิน่าละ ชื่อของนายแปลว่า เยี่ยวยา รักษาสินะ สมเป็นนายดีฮิล... ผู้เชี่ยวชาญรักษา ผู้บอบบางและมีจิตใจเมตตา ที่อาจจะสละเนื้อให้กับเจ้าซากศพเดินได้ข้างนอก แหม... คล้องจองดีแฮะ” เดลเอ่ยล้อเลียนผมรู้สึกโกรธเสียจนหน้าแดงก่ำ ผมรู้ดีถึงความไม่เอาไหนในด้านพลังกำลังและทักษะในการออกแรงสู้รบตบตีกับชาวบ้าน แต่ผมก็มีศักดิ์ศรีพอที่จะปกป้อง!

“หยุดพูดจาทำร้ายจิตใจกันได้แล้ว ไซ้! ฉันมันไม่เอาไหน ตอนนี้อยู่ไม่อาจปกป้องดูแลตัวเองได้ก็จริง ดังนั้น... นายก็สอนฉันสู้กับมันซะสิ!” ผมแผดเสียงใส่อย่างลื้มตัว เป็นเสียงที่ดังพอจะเรียกเอาขอลูกกั้งออกมาได้เลยล่ะ เดลมองผมนิ่ง ๆ ก่อนที่เขาจะเหยียดยิ้มกว้าง

“ไม่เลวจริง ๆ นั่นละ คนอย่างนายนี้... ดินะว่าห้องของฉันเป็น

แบบเก็บเสียง ไม่งั้นป่านนี้เราคงได้ต้อนรับแขกรอบดึกกันแล้ว” เขายังคงพูดล้อเลียนติดตลกด้วยน้ำเสียงสบาย ๆ ผมก็ตรึมฝิปากตัวเองแน่นอย่างพยายามข่มกลิ่นอารมณ์โกรธ

“ว่าไงล่ะ นายจะสอนให้ฉันหรือเปล่า!” ผมเอ่ยขอเสียงแข็ง ฟังดูไม่น่ารักเอาซะเลยจริง ๆ

“หิ... จะสอนให้ทุกอย่างที่อยากรู้เลยครับ คุณฮิลล์ สตัลวอร์ต ผู้เชี่ยวชาญและรักษา”

แกรก แกรก เสียงปลดของกระสุนปืนออโตเมติกพร้อมทั้งมือใหญ่ที่กำลังดึงลำเลื่อนถอยหลังค้ำสไลด์ลำเลื่อนด้วยการดันคันค้ำสไลด์ที่ข้างโครงปืนด้านซ้ายขึ้นไปขัดลำเลื่อน ผมจึงมองวิธีการใช้เจ้าอาวุธที่เรียกว่าปืนอย่างถูกวิธีพลางเหวี่ยงก็เริ่มไหล

“บรรจุกระสุนปืนเข้าไปอย่างน้อยหนึ่งนัด และใส่ของกระสุนปืนเข้าที่ช่องด้ามปืนแบบนี้” ผมขยับมือทำตามเขาด้วยใบหน้าห้วน ๆ ก็เกิดมาฝึฝืนแค่อยากจะจับแค่มืดผ้าตัดเท่านั้นเอง ไม่เคยคิดว่าจะต้องมาจับปงจับปืนอะไรกับเขา

“กดคันค้ำสไลด์ลง ลำเลื่อนจะดันกลับมาข้างหน้าเอง และบรรจุกระสุนเข้ารังเพลิงในจังหวะหน้าลูกเลื่อนปิด หรืออาจใช้วิธีดึงลูกเลื่อนมาข้างหลังจนสุดแล้วปล่อยมันก็จะดันกลับเข้าไปบรรจุกระสุนเองได้”

กึก กึก!

“จังหวะนี้ปืนพร้อมยิงแล้ว โดยนกสับจะเปิดค้ำมาด้านหลัง จับปืนยกขึ้นถึงไปที่เป้าหมาย จัดศูนย์ให้เรียบร้อย แรกๆ อาจใช้วิธีหลับตาซ้ายเล็งด้วยตาขวา ให้ศูนย์หน้าอยู่ตรงกึ่งกลางของศูนย์หลังก็ได้ง่ายดี แต่พอชำนาญแล้วอาจไม่ต้องหลับตาซ้ายก็ได้เนะ” เดลอธิบายพร้อมทั้งสาธิตให้เสร็จสรรพ ดูเหมือนผมจะเข้าใจความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการใช้ปืนมั้งแล้วละ เหลือเพียงแค่ว่าจะเอาออกไปใช้จริงได้หรือเปล่าเท่านั้น

“เฮ้อ...” ผมถอนหายใจยาวหลังจากลปีนลงแนบลำตัว พร้อมกับยกมือขึ้นปาดเหงื่อที่หน้าผากตัวเอง เดลหัวเราะก่อนที่จะลุกขึ้นแล้วเดินไปหยิบอะไรบางอย่างมาให้ เป็นถุงใหญ่ ๆ ที่ถูกห่อด้วยผ้าสีดำ ทันทีที่เขาวางมันลงบนโต๊ะตรงหน้าผมพร้อมทั้งแกะห่อออกก็พบว่า เป็นมีดดาบหลายขนาดวางเรียงรายกันอยู่

“เลือกเก็บติดตัวไว้สักสองเล่มสิ ลองหยิบจับดูก่อนก็ได้ว่าขนาดไหนน่าจะเหมาะมือ” ว่าแล้วผมก็ก้มตัวลงแล้วลองหยิบจับมีดที่มีขนาดสั้นที่สุดก่อน และไล่ขนาดตามมาเรื่อย ๆ

“เอาอันนี้กับอันนี้แล้วกัน” ผมชูมีดสั้นที่สุดเล่มหนึ่งและขนาดกลาง ๆ อีกเล่มหนึ่งให้เขาดู เขาพยักหน้ารับก่อนที่จะหยิบมีดดาบที่มีขนาดใกล้เคียงขึ้นมา

“ต่อจากนี้ฉันจะสอนนายฟันดาบ ตั้งใจดูให้ดีและทำให้ได้ด้วย เพราะอนาคตนายมีสิทธิที่จะใช้มันมากกว่าปีนเยอะ” พูดจบเขาก็ยกดาบที่เขาใช้ประจำขึ้นมาแล้วสาธิตท่วงท่าในการฟัน แทะ และจุดสำคัญที่ผมควรจดจำหากต้องนำไปใช้สู้กับแอสวอลล์กิ้ง

“จำเอาไว้ว่าพยายามเล็งมันไปที่สมอง บั้นคอมันได้ก็มันไปเลย รับรองว่าจบในรอบเดียวจอดแน่” เขาว่า ผมพยักหน้ารับหึกหักกง คล้าย ๆ กับเราฆ่าแอสวอลล์กิ้ง...

“หวังว่านายคงจะทำได้นะฮัลล... แต่ถ้ามันยากเย็นนักก็ให้ฉันคอยอุ้มนายไปไหนมาไหนตลอดเวลาก็ได้นะ หี” เดลกระซิบที่ข้างหู ผมรู้สึกมือไม้เริ่มกระตุก จึงเสยหมัดหนักเข้าใส่ที่ใบหน้าเขาอย่างจัง เดลไม่หลบ แต่กลับยอมให้ผมต่อยเขาแต่โดยดี เหมือนมันโรคจิตที่ชอบถูกผมประทุษร้าย ทั้งที่ถ้ามันจะหลบก็คงหลบได้สบาย ๆ

“อย่ามาพูดจาลามปาม ฉันเคยบอกนายแล้วใช้มัย...”

“ว่านายเป็นผู้ชาย... ครับ ๆ ผมรู้ถึงข้อนั้นชัดเจนแล้ว แต่แค่อยาก

แกลังนายข้า ะเองนะฮัล คิดมากไปได้” ไอ้คนชวนมีเรื่องสายหน้าทำ ทะเล้นใส่ ผมเบ้าปากเล็กน้อยก่อนที่จะกำมือตัวเองแน่นแล้วเดินฮึดฮัด ไปนั่งลงตรงโซฟา

“แต่ฉันไม่ใช่พวกมีอารมณ์ขันซะเท่าไรหรอก เลย์ไม่ค่อยเข้ากับมุกของ นายวะ!”

ผมตอบเขากลับด้วยอารมณ์บ่จอยสุด ๆ เดลเพียงแต่มย้มที่ มุมปาก ก่อนที่เขาจะล้มตัวนอนบนโซฟายาวสีแดงอีกตัวที่ตั้งอยู่กลาง ห้องพร้อมทั้งโยนผ้าห่มผืนใหญ่ให้กับผมที่นอนหน้าบูตเป็นตุต

“นายนี่ยังเหมือนเดิมไม่เคยเปลี่ยนแปลงเลยจริง ๆ นะ” เดลพูดพึมพำ เบา ๆ ขณะที่จ้องมองมาที่ผม ผมทำหน้าที่งานเล็กน้อยอย่างแปลกใจกับ คำพูดที่เหมือนกับว่าเขาเคยรู้จักกับผมมาก่อน

“นายพูดอะไรนะ?”

“เปล่า ๆ ก็แค่บ่นอะไรไปเรื่อย ๆ เข้านอนเถอะนะ พรุ่งนี้นายคงจะ เหนื่อยพอตุ ...ราตรีสวัสดิ์” เดลตัดบทสนทนาก่อนที่จะกระชับผ้าห่มผืน หนาขึ้นและนอนตะแคงข้าง แม้ผมจะยังสงสัยแต่ด้วยความเหนื่อยล้าก็ ทำให้ผมผล็อยหลับไปไม่รู้ตัว

และคำคั้นนั้นก็ผ่านพ้นไปด้วยดีอีกหนึ่งคืน...

ใบมีดยาวปาดเนียนเข้าที่ร่างเน่าเฟะร่างแล้วร่างเล่าเลือดสด กระเซ็นไปตามทาง ยังสร้างความสยดสยองให้กับประชาชนธรรมดาที่ไม่เคยคาดคิดถึงเหตุการณ์อะไรแบบนี้มาก่อนอย่างผมได้เป็นอย่างดี ในเช้าช่วงเวลาเจ็ดโมงกว่าเราสองคนตัดสินใจออกเดินทางเพื่อไปถนน สายฮิลเดิลิคที่สามทันทีหลังจากที่รับประทานอาหารเช้าและเตรียมตัว เตรียมใจเสร็จ

ช่วงเช้าเป็นช่วงที่แอสวอลล์ก็งดูเอื่อยเฉื่อยกว่ายามที่ฟ้ามืด ทำให้

ผมไม่ต้องเป็นกังวลว่าจะเคลื่อนไหวตามไม่ทันมัน

“อย่าเผลอยิงปืนเด็ดขาด พวกมันมองไม่เห็นแต่สัมผัสได้จากเสียง ดังนั้นถ้าเสียงดังตรงไหนมันจะรีบวิ่งเข้ามาทันที” เดลเอ่ยบอกขณะที่ยังคงตั้งหน้าตั้งตาวิ่งหน้าผมไป บัดนี้เรามาในที่หน้าถนนสายอิลเดิลลิกที่สามแล้ว ตลอดทางผมก็ยังคงไม่ได้แสดงฝีมือสู้กับเจ้าแอสวอล์กingleyสักตัว

“เดล จะแะร้าน อ๊ะ...” ผมถูกจับปิดปากและรวบตัวเข้าหลังเสาทันทีพร้อมทั้งขยับกายช้า ๆ ก่อนจะเหลือบสายตามองบางสิ่งที่เรากำลังหลบกันอยู่

ร่างของฝูงแอสวอล์กingleyที่ลากเท้าผ่านออกมาจากบริเวณซอยบ้านของผมราวสิบสี่สิบตัวกำลังทยอยกันเดินผ่านหน้าร้านก่อนหน้าในที่พวกผมกำลังจะย่างเท้าเดินเข้าไป ผมเบิกตากว้างพลางคิดในใจว่าหากผมทะเล่ทะล่ำเดินเข้าไปคงจะพบกับจุดจบที่ไม่สวยเป็นแน่

“เยอะเกินไป อยู่เฉยๆ นะ รอพวกมันเดินผ่านไปก่อน” เดลกระซิบข้างหู ผมหลับตาปุ๊บก่อนที่จะกลืนน้ำลายตัวเองอีกใหญ่เมื่อได้ยินเสียงหอบหายใจพืดฟาดดังผ่านเข้ามาใกล้ทุกที

เสียงกักกระแทกของฟันและเสียงหอบหายใจฟังไม่ได้ศัพท์ราวกับสัตว์ป่าดังผ่านตัวผมไป เหวื่อขึ้นที่ฝ่ามือของผมบ่งบอกถึงความกลัวได้เป็นอย่างดี พวกมันทุกตัวก้าวเท้าเชื่องช้าผิดกับเสียงหัวใจที่เต้นรัวของผมในตอนนี้อย่างไรก็ตามผมได้แต่ภาวนาอย่างร้อนใจให้พวกมันไปจากบริเวณที่ผมอยู่โดยเร็ว แต่ทว่า...

“โธ่ง! โธ่ง!” เสียงเห่าซึ่งดังมาจากด้านข้าง ผมหรีตามองไปยังต้นเสียงอยู่ที่ด้านหน้าของผมแล้วต้องเบิกตากว้าง ลูกสุนัขสีขาวซึ่งวิ่งออกมาจากซอกหลืบหนึ่งนั่นเองที่บัดนี้มายืนจังก้าตรงหน้าของผมและเห่าไล่

“งานเข้าแล้วไหมล่ะ” เดลพูดเสียงเรียบก่อนที่จะผลักผมออกห่างพร้อมทั้งเอี้ยวตัวออกจากมุมเสาและหยิบดาบคู่ใจของเขาขึ้นมาแล้วลงมือฟาดฟันกับฝูงของแอสวอลด์กิ้งที่วิ่งโถมเข้ามาใส่อย่างบ้าคลั่ง ผมผงะทำถอยหลังหนึ่งก้าวก่อนที่จะก้าวเท้าวิ่งออกไปตั้งหลักและดูเหมือนเจ้าหมาน้อยตัวต้นเหตุจะทำพิษผมอีกจนได้ มันวิ่งไล่เห่าผมไม่หยุดเป็นเหตุให้แอสวอลด์กิ้งจำนวนหนึ่งวิ่งหลุดรอดจากการปะทะของเดลแล้วหันมาสนใจที่ผมแทน

เรื่องดี ๆ มักเกิดกับผมเสมอ! อยากจะโห่ร้องดีใจให้กับความคิดประซดตัวเองแต่ทว่าก็ต้องหยุดมันลง เพราะมันใช้เวลาเล่นมุกซะที่ไหนกันเล่า!!

“เหวอ เหวอ!” ผมก้าวเท้าวิ่งอย่างทุลักทุเลด้วยความตกใจพยายามหันรีหันขวามองกลับไปด้านหลังอย่างระแวง เดลที่วิ่งวนกับการจัดการกับฝูงแอสวอลด์กิ้งอีกเป็นสิบ ๆ ตัวสบตเล็กน้อยก่อนที่จะเจาะตะโกนบอกผมอย่างอารมณ์เสีย

“หยิบมีดขึ้นมาแล้วสู้กับมันซะ!” ทันใดนั้นเองผมที่หวาดหวั่นกับสถานการณ์จริงที่เกินกว่าจะตั้งรับไหวก็ดันหกล้มหงายหลังลงไปนั่งลงกับพื้นเหมือนครั้งแรกที่ถูกจู่โจมอีกจนได้ ร่างเฝ้าพะส่งกลิ่นเหม็นโชยเตะจมูกบวกกับเสียงคำรามพุ่งเข้ามาใกล้ทุกที ผมพยายามควบคุมมือที่สั่นเทาของตัวเองให้อึดไปหยิบมีดซึ่งเสียบข้างเอาไว้ติดแนบต้นขาของตัวเองด้วยใจเต็นระทึก แต่ทว่าสายตาที่ยังคงพุ่งมองไปยังแอสวอลด์กิ้งก็ทำให้ผมได้แต่บอกตัวเองว่าต้องไม่ทันแล้วแน่ ๆ ผมต้องถูกกัด พบกับความเจ็บปวดทุกซัทรมานและกลายเป็นอาหารของเจ้าตัวประหลาดบ้า ๆ พรรคนั้น ไม่ได้กลับไปใช้ชีวิตดังปกติ ไม่ได้ทำความฝันที่วาดไว้ให้เป็นจริง แบบนั้นนะ... ผมไม่เอารอก ขณะที่ผมได้แต่พรีำบอตัวเองและรวบรวมแรงใจเป็นจังหวะเดียวกับที่เดลส่งเสียงตะโกนร้องอีกครั้ง

“ฮัล!”

ชั่วจังหวะอึดใจเดียวผมยกมือที่กุมมิดเล่มหนึ่งแล้วเสยเข้ากับใบหน้าแอสวอลด์ก็ถึงและกดแรงลง เจ็อนเนื้อกริดมิดขึ้นจนเลือดเสียและน้ำหนองไหลทะลักสาตกกระเซ็นไปทั่วบริเวณ ก่อนจะใช้ขาถีบยันร่างที่ล้ม扑มาใกล้ให้ออกห่างและทิ้งมิดลง พร้อมกับเอามือสั่นเทาทุบเข้าหากันและผลัตถอยหลังห่างอย่างตื่นกลัวกับสิ่งที่กระทำลงไป

“ไม่เอาแล้ว ไม่เอา!” ผมหลับตาลงพร้อมกับพรั้งร้องอย่างเสียขวัญยังคงหายใจติดขัดและช็อก

“อย่ามัวแต่เสียสตินะ ลุกขึ้นมาเดี๋ยวนี้!” เดลยังคงคอยตะโกนเรียกสติของผม ผมหันหน้าขวับมองไปยังด้านหน้าที่มีแอสวอลด์ก็งหลุรุดออกมาอีกสองตัวก่อนที่จะกริดร้องเสียสติอย่างบ้าคลั่งพร้อมทั้งหยิบมิดซึ่งหล่นจากบนพื้นขึ้นแล้วฉวยมิดอีกเล่มที่พกติดตัวขึ้นมาแล้วยันตัวขึ้นทันที

ฉะ! ผมปักมิดลงที่กลางบริเวณหน้าผากของมันและกดน้ำหนักลง เลือดพุ่งกระฉูดพร้อมด้วยเสียงร้องระงมฟังไม่ได้ศัพท์สุดท้ายของมันก่อนที่จะผมจะเอื้อมตัวหลบการจู่โจมของอีกตัวที่พุ่งเข้ามาต่อจากตัวเมื่อครู่ตามสัญชาตญาณ แล้ววางมิดสั้นลงพร้อมทั้งฉวยมิดขนาดกลางพอเหมาะกอบกุมไว้ด้วยสองมือแน่นและเหวี่ยงแรงปาดฉับเข้าที่ลำคอของมันสะบัดหัวมันปลิวกระเด็นจนเลือดสาตกไปทั่วบริเวณ

“อีก..” ผมทรุดตัวลงทันทีที่จัดการเจ้าแอสวอลด์ก็งสองตัวนั้นเสร็จ วางมิดที่กุมลงเสียงดังเคร้งอีกครั้งพร้อมทั้งยกมือที่เปื้อนเลือดขึ้นมองอย่างสั่นเทา นัยน์ตาของผมพรั้งเลือน สิ่งที่ได้รับรู้ตอนนี้คือความสิ้นของร่างกายที่ค่อย ๆ ทีวีขึ้นเรื่อย ๆ

เป็นครั้งแรกที่ผมทำอะไรแบบนี้ แม้สิ่งที่ผมเข้าไปมันจะไม่ใช่มคนหรือสิ่งมีชีวิตอีกต่อไปแล้วก็ตาม แต่ผมก็ไม่ชินอยู่ดี และก็ยังความรู้สึก

ผิดแปลก น้ำตาของผมไหลรินลงอาบแก้ม ความรู้สึกกลัวระคนสับสนปนเปกันไปหมด

มือใหญ่วางลงบนศีรษะของผมแผ่วเบา เดลที่จัดการฝูงแอสวอลก์ก็จ้องยี่สิบตัวด้วยระยะเวลาอันรวดเร็วก้าวเท้าเดินเข้ามาหยุดยืนตรงหน้า ก่อนจะลดตัวลงนั่งยอง ๆ พร้อมทั้งจับใบหน้าที่ของผมเงยขึ้นเพื่อสบตาเขา

“เลิกร้องไห้ได้แล้ว ไม่ต้องเสียใจกับสิ่งที่ทำ และไม่ต้องกังวลอะไร แค่นายสามารถปกป้องตัวเองได้ก็ถือว่านายทำดีแล้ว ฮีล...” ผมหยิตาเพื่อไล่น้ำตาของตัวเอง เดลลดมือลงก่อนที่จะลุกขึ้นยืนพร้อมทั้งยื่นมือมาช่วยจุดผมลุกขึ้น

“อิม ขอบใจ” ผมตอบรับสั้น ๆ แม้ในใจจะยังคงรู้สึกแย่มากก็ตาม เดลถอนหายใจเล็กน้อยก่อนที่จะเราจะได้พูดอะไรกันอีกและมุ่งตรงไปยังบ้านของผม โดยระหว่างทางก็มีเจ้าหมาตัวดีที่สร้างปัญหาวิ่งตามมาด้วย เพียงแต่คราวนี้มันไม่สามารถเห่าผมได้อีกต่อไปแล้ว

เมื่อมาถึงหน้าบ้านที่ล้อมรอบไปด้วยรั้วสีขาวสะอาดหลังคาสีแดงสวนดอกไม้ที่คุณแม่ชอบปลูกดูเขียวฉาฉางเล็กน้อยเนื่องจากไม่มีใครดูแลเลย ครอบครัวของผมมีกันทั้งหมด 4 ชีวิต ประกอบไปด้วย คุณพ่อ คุณแม่ พี่สาวและผม ด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นคนที่ผมนึกเป็นห่วงที่สุดก็คงจะเป็นคุณแม่ของผม เพราะเธอยังอยู่ที่เมืองนี้...

ส่วนคุณพ่อและพี่สาวของผมอยู่ในช่วงเดินทางไปต่างประเทศทั้งคู่ แม้ผมจะโล่งใจแต่ก็คิดไม่ออกเลยว่าพวกเขาสองคนจะเป็นยังไง หากว่าไม่สามารถย้อนกลับมาที่บ้านของตัวเองได้อีกแล้ว ทั้งยังมีผมและแม่ติดอยู่ที่นี้ พวกเขาจะรู้ไหมว่าพวกผมจะต้องเผชิญกับอะไร และจะทำไมกับเหตุการณ์นี้เมื่อรู้เรื่อง

“ถึงแล้ว” เดลพูดสั้น ๆ พร้อมกับปล่อยให้ผมเปิดประตูบ้านตัวเอง

เข้าไป ทันทีที่เข้าไปในตัวบ้านผมก็ส่งเสียงเรียกคุณแม่ของผมทันที

“แม่ แม่ครับ! อยู่หรือเปล่า?” ผมส่งเสียงเรียกพลางเดินสำรวจไปรอบบริเวณบ้านตามตรอกตามห้องไปทั่วและวิ่งตื๊ดตื๊ดขึ้นไปด้านบน แต่ไม่พบร่างของคนที่ต้องการเจอ

“แม่!” ผมกู่ร้องเรียกอีกครั้งก่อนจะทรุดตัวลงหน้าประตูห้องนอนของคุณแม่ที่ว่างเปล่าและไร้ร่องรอย แม่อีกใจหนึ่งจะหวาดระแวงว่าอาจจะมีตัวอะไรบางอย่างดักรอซุ่มจับผมกินตลอดเวลาก็ตาม

“ไม่เจอเหรอ?” เดลเอ่ยถามหลังจากที่เดินตามขึ้นมาด้านบน ผมนิ่งเงียบสักพักก่อนที่จะลุกขึ้นยืนและหันไปสบตากับเขา

“โรงพยาบาล ที่ที่นั่นจะเป็นไปได้ว่าแม่ของฉันจะอยู่” ผมเอ่ยบอกเขา เขาทำสีหน้าเรียบเฉยก่อนที่จะพูด

“จะไปโรงพยาบาลสินะ นายรู้หรือเปล่าว่าสถานที่ที่มีคนอยู่เยอะมันเสี่ยงมากขนาดไหน” เขาถามผมกลับ ผมพยักหน้ารับรู้ก่อนที่จะพูดต่อ

“ฉันรู้แต่ฉันขอร้อง ครอบครัวเป็นสิ่งเดียวที่ทำให้ฉันยังคงมีความหวังที่จะสู้ต่อไป ฉันรู้ว่ามันฟังดูเห็นแก่ตัวฝ่ายเดียว เพราะนายไม่ได้มีส่วนได้ส่วนเสียอะไรกับฉันเลย” ในประโยคนี้ผมเห็นแววตาที่วูบไหวของคนหน้าตายอย่างเขาแวบหนึ่งก่อนที่จะปรับเปลี่ยนน้ำราบเรียบลงดังเดิม

“ใช่ ฉันไม่รู้จักความสัมพันธ์ที่มีความผูกพันอะไรที่อกนั้นหรืออกฮิล... แต่ถ้านายจะแลกเปลี่ยนโดยการสอนให้ฉันรู้จักให้ความสำคัญกับความสัมพันธ์แบบนั้นบ้าง ฉันคิดว่า... ชีวิตฉันคงจะดูมีสีสันขึ้น” คำพูดของเขาดูกำกวมประหลาดแต่กลับส่งผลให้ผมยิ้มกว้างก่อนที่จะยกมือขึ้นตบที่ป่าช้าของเขาเบา ๆ หนึ่งที

“ได้สิ ต่อไปนี้ฉันคือเพื่อนของนาย และนายก็คือเพื่อนของฉัน เราจะให้ความสำคัญต่อกันและกัน ฉันจะไม่วันทั้งนายหรือปล่อยให้นายต้องโดดเดี่ยว” ผมเอ่ยคำมั่นแม้จะเป็นคำที่ฟังดูสวยหรู แต่ผมสาบานได้

ว่าในชีวิตนี้ผมไม่เคยเอ่ยคำพูดนี้กับใครมาก่อน ผมใช้ชีวิตโดยปราศจากเพื่อนสนิทมิตรสหาย แต่หัวใจของผมก็ไม่ได้ด้านชาไปอย่างการกระทำของผมสักหน่อย ผมรักครอบครัวของผมและจะให้ความสำคัญกับคนที่เห็นว่าผมก็สำคัญด้วย

“ฉันไม่ค่อยเข้าใจความรู้สึกแบบนี้เท่าไร แต่ก็ไมเลวเหมือนกันนะ...” เดลยกมือขึ้นเกาที่แก้มของตนเบา ๆ หันสีข้างให้ผม ผมหลุดยิ้มกับท่าที่ทำได้ไม่ถูกของเขา แม้ว่าผมจะยังรู้จักคนตรงหน้านี้ไม่มากแต่ผมก็มีความมั่นใจในตัวเขามากกว่าเพื่อนที่รู้จักเห็นหน้าค่าตากันมาหลายปีเสียอีก เดล... เป็นคนที่ดูลึกกลับและมีปริศนามากมายในตัวเขา แต่หากได้มาสัมผัส ลึก ๆ แล้วเขาดูจะเป็นคนซื่อเหิงและขาดความอบอุ่นด้วยสภาพแวดล้อมที่ผมไปเห็นมา เขาอยู่ตัวคนเดียวและคงอยู่คนเดียวมาตลอด เป็นมนุษย์ทดลองดัดแปลงพันธุกรรมที่ดูมีชีวิตโดดเดี่ยว ดูไม่รู้จักความรักและความอบอุ่น แต่ทว่าหัวใจเขาอ่อนโยน ที่ผมรู้... เพราะหากเขาไม่เป็นดังที่ผมบอก เขาคงไม่ช่วยชีวิตผมครั้งแล้วครั้งเล่าหรอก

“อืม ฉันจะขอเข้าไปเก็บของใช้จำเป็นเสียหน่อย นายรอแป๊บหนึ่งนะ” ผมเอ่ยบอกเขาก่อนที่จะวิ่งตืดตังไปที่ห้องนอนของตัวเองทิ้งเขายืนที่ออยู่คนเดียวที่ระเบียงทางเดิน

ชีวิตในเมืองปิดตายที่ไม่อาจคาดเดาได้นี้ดำเนินผ่านไปอีกหนึ่งวัน ผมยังไม่ได้พบกับคุณแม่ ทว่าผมก็ยังคงไม่หมดหวัง...

บุกรังพยาบาล

หลังจากที่ผมเก็บสัมภาระจำเป็นซึ่งพอจะพกพาติดตัวไปไหนมาไหนได้บ้างเรียบร้อยแล้ว เวลาประมาณเกือบเที่ยงพวกเราตัดสินใจเดินลัดเลาะไปตามซอกซอยทางลัดที่ใกล้ที่สุดสำหรับทางเดินเท้าเพื่อมุ่งหน้าไปสู่โรงพยาบาลเซนต์ฟอर्डอันตั้งอยู่ที่ถนนสายฮิลเดิลิคที่สอง ซึ่งก็อยู่ไม่ไกลไปจากเส้นทางไปบ้านของเดลเท่าไรด้วย

“จะแวะเข้าบ้านของฉันทและเก็บของก่อนไหม?” เดลเอ่ยถามขณะที่ยืนสำรวจด้านทางด้านหน้า ผมส่ายหน้าเป็นคำตอบ

“ไม่มีเวลาแล้ว ตอนนี้เที่ยงวัน เรามีเวลาเพียงไม่กี่นาทีถึงหกชั่วโมงที่จะออกตามหาแม่ของฉันท นายเคยบอกใช่ไหมว่าพวกแอสวอลท์ก็ังจะเคลื่อนไหวได้ดีกว่าในยามฟ้ามืด” ผมเอ่ยถามเขาเพื่อเพิ่มความมั่นใจในข้อมูลอีกครั้ง เดลไม่พูดอะไรแต่กลับส่งสัญญาณให้ผมเงียบแทน

ด้านหน้าที่มุมหนึ่งของถนนสายฮิลเดิลิคที่สองตรงบริเวณหน้าโรงเรียนฮิลลอร์ต สถานศึกษาของผมพบว่ามี้เด็กหนุ่มคนหนึ่งกำลังตั้งทำสุ

กับแฉวอลก์กิ้งอยู่

“หยุดนะ! อย่าเข้ามานะ ไอ้บ้า ฮือ ๆ” เด็กหนุ่มคนหนึ่งถือจอบเหล็กอันใหญ่ไว้เหนือศีรษะและฟาดเข้าที่ใบหน้าบิตเบี้ยวของศพเดินได้ตัวหนึ่ง ที่หมายจะกัดกินเขา หลังจากที่มั่นใจว่ามันจะไม่ลุกขึ้นมาทำร้ายเขาแล้ว เขาก็ปล่อยตัวลงนั่งที่มุมเสาและปล่อยโฮออกมาทันที

“นั่นคนนี่ เขายังมีชีวิตอยู่เหมือนกับพวกเรา” ผมกระซิบข้างหูเดล ขณะที่สายตาดจ้องไปที่ร่างของเด็กหนุ่มซึ่งนั่งร้องไห้อยู่ตัวคนเดียว เขามีส่วนสูงราว 170 เซนติเมตรได้จากการประเมินด้วยสายตาของผม รูปร่างสมส่วนเหมือนนักกีฬา เรือนผมสีบลอนด์ทอง ดูแล้วน่าจะอายุร่นราวคราวเดียวกับผมหรืออาจอ่อนกว่า

“เอาไงล่ะ จะออกไปทักทายเขามั้ย” เดลเอ่ยถามผมอย่างขอความเห็น ผมพยักหน้าก่อนที่จะสรวท้าวริงออกไปหาเป้าหมาย ทันทีที่เสียงฝีเท้าของผมเข้าไปใกล้ เด็กหนุ่มที่เคยนั่งแสดงความอ่อนแอก็จับจอบเหล็กขึ้นแล้วเงยหน้าเตรียมพร้อมจู่โจมผมทันที ดีว่าเดลคว้าเอวของผมไว้ได้ก่อน จึงทำให้ผมไม่โดนจอบฟาดหน้าและมีชะตากรรมเหมือนเจ้าแฉวอลก์กิ้งตัวล่าสุดที่เด็กหนุ่มเพิ่งจัดการไป

“อึก” ผมงลืนน้ำลายตัวเองอีกใหญ่ก่อนที่จะเบิกตามองเด็กหนุ่มซึ่งตั้งท่าเตรียมฟาดอีกครั้ง

“หยุดนะ พังผมก่อน!” ผมแผดเสียงห้าม แต่ไม่ทันแล้วเขาฟาดจอบเข้ามาที่ผมและเดลอีกครั้ง ผมมั่นใจว่ารอบนี้เราคงหลบไม่ทัน จึงหลับตาบ๊ิ๊ไม่อยากจะดูเหตุการณ์ ทว่ากลับมีเพียงเสียงเงียบ...

“เหวอ!” เสียงร้องตกใจของเด็กหนุ่มคนนั้น ผมค่อย ๆ ลืมตาขึ้นพร้อมกับมองภาพเหตุการณ์ดังกล่าว ภาพที่มือของเดลจับด้ามของจอบเอาไว้พร้อมทั้งกระซอกมันมาไว้ในมือของเขา สร้างความตื่นตาให้กับคนมองยิ่งนัก เพราะเป็นไปไม่ได้หรอกที่คนปกติจะรับแรงฟาดของจอบได้

แล้วแย่งจอบมาไว้กับมือตัวเองอย่างสบาย ๆ โดยไม่ได้รับแผลเหวอะ
เลยสักแผล

“นะ... นาย ...เป็นตัวอะไรกันแน่” เด็กหนุ่มคนนั้นชี้นิ้วมาทาง
เดลพร้อมกับถาม ผมดันตัวเดลให้ออกห่างก่อนที่จะเดินอย่างสามชุกเข้าไป
ใกล้เด็กหนุ่มที่กำลังหวาดกลัวอย่างใจเย็น

“ใจเย็นก่อนนะ ฉันเป็นคนปกติเหมือนกับนาย แล้วก็ไม่ได้มาทำร้าย
ส่วนเขา... ต่างจากเรานิดหน่อย” ผมเบนสายตาค้นกลับไปมองทางเดล
เล็กน้อยก่อนที่จะยื่นมือส่งให้เด็กหนุ่มคนนั้น เขาขังใจครู่หนึ่งก่อนที่จะเขา
จะรับน้ำใจจากผม

“ต่างจากเรานิดหน่อย ยังไง?” เขาเอ่ยถามผมหลังจากที่พายุตัว
เขาขึ้นมาได้แล้ว

“มนุษย์ทดลองพันธุกรรม เขาแข็งแรงกว่าเรา แต่เขาไม่กินเราเป็น
อาหารแบบเจ้าตัวที่นายเพิ่งพาตไปก่อนหน้านี้แน่นอน” ผมอธิบายคร่าว ๆ
ให้เขาฟัง ดูเหมือนจะเป็นข้อมูลใหม่และยากที่จะเชื่อเกินไปสำหรับเขา ก็
เหมือนผมตอนเพิ่งเจอกับเดลใหม่ ๆ นั่นล่ะ อารมณ์ประมาณนั้นเลย

“มันอาจฟังดูไม่คุ้นสำหรับนายนะ แต่ตอนนี้นายก็เห็นว่าเหตุการณ์ที่
เกิดขึ้นเพียงข้ามคืนมันก็เหลือเชื่อไปหมด ยังไงก็รีบทำความเข้าใจกับ
มันเสียดีกว่า ฉันชื่อ ฮีล สตัลวอร์ต ส่วนคนที่นายมองว่าประหลาดนั่นชื่อ
เดล ฮาโรลด์” ผมเอ่ยแนะนำตัวเองและเพื่อนร่วมเดินทางให้เขาได้รู้จัก
เด็กหนุ่มดูมีสีหน้าที่ผ่อนคลายมากขึ้นเมื่อประมวลด้วยตัวเองแล้วว่าพวกผม
ไม่เป็นอันตรายสำหรับเขา

“ผม**มิทซ์ สตรองเจอร์** อายุสิบหกปีเป็นนักกีฬาเทนนิส ยินดีที่ได้
รู้จัก” เขาเอ่ยแนะนำตัวพร้อมทั้งยื่นมือมาให้จับ เป็นธรรมเนียมของเมือง
ผมที่เราจะทักทายคนที่เพิ่งรู้จักกันเป็นครั้งแรกโดยการจับมือกัน

“อืม พวกเราอายุมากกว่านาย แต่เรียกชื่อกันเฉย ๆ จะสะดวก

กว่านะ มิกซ์” ผมเอื้อมมือไปสัมผัสเขาตอบเช่นกัน แต่เดกลกลับยื่นหนึ่ง ๆ มองดูผมสานสัมพันธ์กับเด็กหนุ่มนักกีฬาที่ตัวโตกว่าผมแทน

“คุณเธอจะรู้อะไรมาเยอะเลยนะฮัล ถ้าเป็นไปได้ออนันต์ร่วมทางไปกับเธอจะได้หรือเปล่า และช่วยเล่ารายละเอียดต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นให้ฉันฟังด้วยจะได้ไหม” มิกซ์เอ่ย ผมยิ้มรับด้วยความยินดี ผมไม่เกี่ยงสำหรับคนเป็นอยู่แล้ว ระหว่างทางนั้นผมก็ได้เล่าเรื่องราวที่ผมได้ไปประสบและพบเจอ รวมทั้งข้อมูลที่ว่าเมืองวิวิดแห่งนี้ได้ถูกปิดตายแล้ว และผมก็ได้รู้ข้อมูลจากมิกซ์เพิ่มขึ้นด้วยว่า ที่เขาหนีรอดมาได้เพราะเขามีซ้อมเทนนิสที่โรงเรียนฮิลลอร์ด โรงเรียนเดียวกับผม แต่ผมไม่รู้จักเขาด้วยอาจเพราะวัยที่ต่างและลักษณะนิสัยส่วนตัวซึ่งไม่ค่อยสนใจใครของผมด้วย มิกซ์เล่าว่าวันหยุดนั้นที่โรงเรียนมีคนไม่เยอะนัก ทำให้ไม่มีแอสซอลท์กิ้งไปที่นั่นเท่าไร บวกกับเขาที่มีสัญชาติญาณเอาตัวรอดด้วยเพราะเป็นคนชอบดูหนังประเภทซอมบี้ ๆ อยู่แล้วเลยเอาตัวรอดมาได้จนถึงตอนนี้ เพราะไหวตัวทันไปกับเสียงระเบิดเลยใช้กล้องส่องทางไกลส่องดูจากบนดาดฟ้าและก็ได้รู้ว่ามีบางอย่างที่ผิดปกติเกิดขึ้นไปรอบเมือง เขาเลยตัดสินใจหาอาวุธซึ่งก็คือจอบเหล็กอันที่เขาใช้เพื่อเตรียมสำรวจบริเวณรอบ ๆ และเขาก็ได้เห็นว่ามีคนทำทางประหลาดวิ่งไล่กัดกระซากกินเนื้อผู้คนด้วยกัน เขาจึงตัดสินใจย้อนกลับเข้าไปในโรงเรียนทันทีเพื่อเตรียมหาวิธีการรับมือ จนกระทั่งได้มาเจอกับผมที่นี่

โรงเรียนฮิลลอร์ดกับโรงพยาบาลเซนต์ฟอर्डอยู่ไม่ใกล้ไม่ไกลกันมากนัก ตั้งอยู่บนถนนสายเดียวกันนี้แหละ หากแต่โรงเรียนฮิลลอร์ดอยู่หัวถนนแต่โรงพยาบาลเซนต์ฟอर्डอยู่ท้ายสุด

“ถึงโรงพยาบาลแล้วนะ” เดลเอ่ยบอกหลังจากที่เขาเงิบไม่พูดไม่จาอะไรเลยตั้งแต่มิกซ์เข้ามาร่วมทีม ผมเกาะอยู่ตรงเสาต้นหนึ่งเพื่อสำรวจดูลาดเลาด้านหน้าของโรงพยาบาลชะเง้อมองซ้ายแลขวา

บรรยายภาควังเวงและดูเงียบเขียบเสียบเจียนนำชนลูก ผมเดาไม่ออกเลยว่ภายในโรงพยาบาลนั้นจะมีสภาพเป็นแบบไหน น่าแปลกที่ไม่มีแอสวอล์กิ้งสีกตัวเดินป่วนเปี่ยนไปมาให้เห็นแม้แต่เงา

“เอาไง จะเข้าไปเลยหรือเปล่า?”

“ตอนนี้จะบ่่ายแล้ว มีเวลาเหลืออีกไม่มาก คงต้องเข้าไปเลย ก่อนอื่นเลยเราต้องมุ่งไปที่แผนกทั่วไบนะ แม่ของฉันทำงานอยู่แผนกนั้น” ผมเอ่ยบอกเขาทั้งสองคน เดลจับไหล่ของผมที่กำลังจะนำทีมออกวิ่งเพื่อห้ามเอาไว้ ผมรีบหันซ้ายหันขวามองบริเวณรอบ ๆ ทันทีด้วยสัญชาตญาณ เพราะหากว่าเดลทำอะไรแบบนี้ ก็หมายความว่าอาจจะม่แอสวอล์กิ้งอยู่ใกล้ ๆ

“เปล่า ฉันทไม่เห็นอะไรหรือได้ยินเสียงอะไรผิดปกติหรอก แต่เน...พวกนายควรพกมันเพิ่มขึ้นนะ และถ้าหากมันฉุกเฉินจริง ๆ ก็ใช้ปืนนี้ซะเอ้า! หวังว่าคงใช้กันเป็นนะ” เดลหยิบปืนให้ผมกับมิกซ์คนละกระบอกพร้อมทั้งมีดด้ามยาวที่เขาแขวนไว้อยู่กลางหลังให้กับมิกซ์และผมคนละเล่ม

เดลมีอาวุธพกเอาไว้ติดตัวเยอะมาก ในขณะที่เขาก็แข็งแรงมากเช่นกัน และเพราะอย่างนั้นเขาเลยพกอาวุธที่มีน้ำหนักเยอะ ๆ ไว้หลายอันได้แบบสบาย ๆ ผิดกับมนุษย์ตัวผอมบางอย่างผมที่เลือกพกแต่อะไรที่ไม่หนักมาก

“ขอบใจ ฉันทจะระวังไม่ใช้มันสู้มั่วห่านะ” ผมเอ่ยบอกเขา ส่วนมิกซ์รับมันมาถือไว้พลางเกาศีรษะตัวเองแกรก ๆ เข้าใจเลยว่าทำไมจะมีนักเรียนไฮสคูลก็คนกันที่รู้วิธียิงปืนนะ

“ไว้คันทนี้ ถ้านายยังมีชีวิตรอดกลับไป ฉันทจะสอนวิธียิงอีกที หรือจะลองใช้มันมั่ว ๆ ดูก่อนก็ได้ ถ้านายสามารถ” เดลเอ่ยบอกมิกซ์ด้วยถ้อยคำติดตลกแต่ฟังแล้วตลกไม่ออก หมอนี่ชอบเล่นมุกชวนต่อยทุกที...